

Epoca de Aur

REVISTA DE FAPT SPE-
RANȚĂ ȘI CONVINȘERE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

EPOCA de AUR

Vol. III. Duminecă 27 Aprilie 1924 No. 8-9.

POLITICE ȘI SOCIALE

Ce este libertatea	493
Iarăș alcoolismul	497
Marșul civilizației	507
Libertatea ideilor (cliseu)	517

ȘTIINȚĂ ȘI DESCOPERIRI

Teoria electronilor	
Mijloacelor de transport	515
Simțul timpului la animale	518
Calcul curios	518
Spre a face pe muți să vorbească .	518
Un craniu de 500 mii de ani	518
Consumul de narcotice la New-York	518
Misiune arheologică cehă	518
Un nou aparat pentru oxigenul lichid	518
Un aparat cu oxigen pentru alpiniști	519

RELIGIE ȘI FILOSOFIE

Vino dar, o Dimineață	491
Logica învierii	502
Pavel ca fariseu, creștin și apostol :	503
Cu adevărat fiul lui Dumnezeu a fost	512

Duminecă 27 Aprilie 1924
Volumul III ✦ Nrul 8-9.

Apare tot a doua Duminecă
în Cluj, Strada Nicolae
Filănescu n-rul 10 * * * *

Abonamente : pe un an 75 lei, pe
jum. an 40 lei, Exemplarul 3 lei.
În America pe an \$ 1.00. Ex. 5 cents

Prețul 6 Lei.

EPOCA de AUR

Vol. III. Duminică 27 Apr. 1924. No. 8-9.

POLITICE ȘI SOCIALE

Ce este libertatea	493
Iarăși alcoolismul	497
Marșul civilizației	507
Libertatea ideilor (cliseu)	517

ȘTIINȚĂ ȘI DESCOPERIRI

Teoria electronilor	499
Mijloacele de transport	515
Simțul timpului la animale	518
Calcul curios	518
Spre a face pe muți să vorbească	515
Un craniu de 500 de ani.	518
Consumul de narcotice la New-York	518
Misiune arheologică cehă.	518
Un nou aparat pentru oxigenul lichid	518
Un aparat cu oxigen pentru olpiniști	519

RELIGIE ȘI FILOSOFIE.

Vino dar, o Dimineată	491
Logica învierii	502
Pavel ca fariseu, creștin și apostol	503
Cu adevărat fiul lui Dumnezeu a fost	512

CULTURĂ ȘI IGIENĂ.

Cum putem să fim și să rămânem sănătoși	484
--	-----

CRONICA MEDICALĂ.

Fenomenele turbării	510
Curățirea camerei locuită de bolnavi	511

IDEI—OAMENI—FAPTE

Un discurs al regelui Angliei	519
Mormântul Tutankamon	519
Troeki prizonier	519

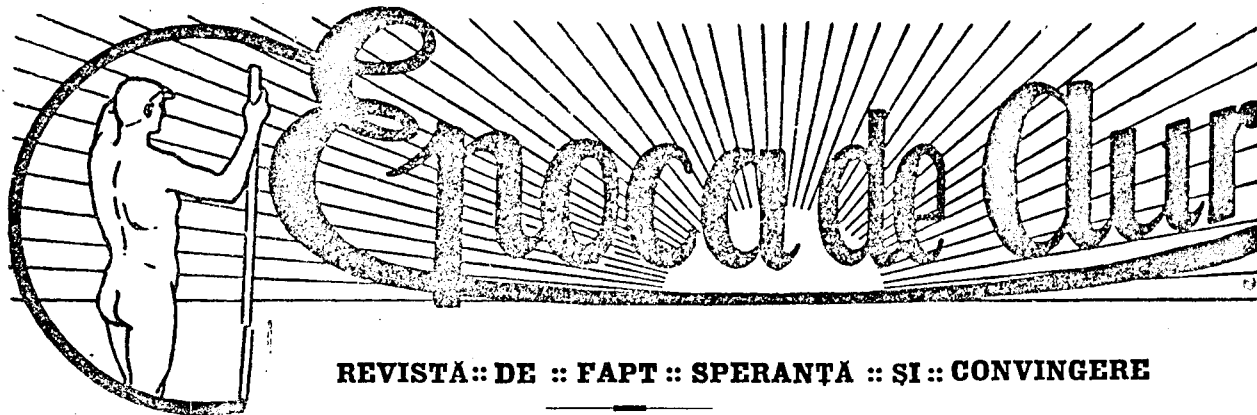
OGLINDA LUMII

Apare tot a doua Duminică în Cluj,
Strada N. Filipescu 10. — Telefon 4-46.

Redactor *J. B. Sima*

Abonamente: pe un an 75 lei,
pe jumătate de an 40 lei.
Numele singuratici 3 lei exemplarul.
În America: pe un an 1 dolar.
Numele singuratici 5 cents exemplarul.

Toate scrisorile și abonamentele să se
facă pe adresa „*Epoca de Aur*”
Strada N. Filipescu 10. *Cluj*

REVISTĂ:: DE :: FAPT :: SPERANȚĂ :: ȘI :: CONVINGERE

A P A R E T O T A D O U A D U M I N E C Ă * * * * *

Vol. III.

Duminică, 27 Aprilie 1924.

No. 8-9.

VINO DAR, O DIMINEATĂ

STUDIU FILOZOFIC ASUPRA ÎNVIERII MORTILOR

CELE dintâi raze ale soarelui care răsăriră, căzură tainic și se furisară printre mugurii unui arțar, de jumătate deschisi, înainte de-a ajunge prin fereastra camerei unei bolnave, luminându-i fața ei galbenă și dându-i reflexe supra omenești. O ușoară adiere a unui vânt de primăvară, mișca perdeaua jucându-se cu buclele frumoase ale părului celei ce dormia. Prin vârfurile arborilor, în aerul îmbalsamat cu mirosul floarei de tei, paserile ciripeau cântecul lor cel mai frumos de dimineată, și cari parcă cu toatele, împreună cu zumzetul vântului, erau ca niște soli gingași, trimiși să o trezească ușor și să o descleșteze din brațele unui somn adânc.

„Flică, scoală-te“, și iată. Ca răspuns acestei gingașe solii de trezire, se mișcă, își deschide ochii, în timp ce o gingașă roșeață umplu obrajii ei palizi și... deodată se deschise frumoșii și albaștrii săi ochi, în a căror adâncime se oglindiră o mare uimire a unei surprinderi neobișnuite cât și priceperea și înțelegerea treptată. Totuși strălucirea ochilor se acoperi brusc în amintirea elementară asupra celei din urmă luptă îngrozitoare după aer și viață, și slăbirea mare neînvingă căzu iarăși peste dânsa. Ea vede pe mama ei iubită încă încovoiată și răpusă de durere, îi aude încă cele din urmă mângâeri ale ei: „Nu te teme! Copila mea, ai încredere și nădejde în Acela care, prin tăria și puterea sa, stăpânește până și moartea.“ Atunci veni un întunec adânc și o completă pierdere de conștiință asupra ei:—și acum!—ce se întâmplase? Cât timp am fost eu leșinată? O oră, două, cinci sau chiar o zi sau una sută, sau poate un an, sau o sută sau o mie de ani?—așa se gândea ea. Își trecu ușor mâna dreaptă peste frunte, ca și cum ar fi vrut să smulgă vălul acestei taine, pentru a se orienta mai bine. Ea simțea lămurit cum acum o nouă viață îi infiltrase

corpul; îi putea chiar simți pulsul,—sângele—cum din nou îi alerga prin vine! Un fior de bucurie îi străbătu întreg corpul. Își ridică cu evlavie privirile în sus către Dumnezeu pentru a-i aduce mulțumire.

Firele memoriei au fost treptat ordinate și din nou încopiate. Privea acum fiecare obiect cunoscut ei atât de bine, în odaia sa, care în spiritul ei, cu un moment înainte a fost încă o oadă nortuară; ea a observat regula și ordinea delicată, ca și cum ar fi pregătite toate pentru o întâmplare deosebită. Indată ce ea a văzut, pe un scaun lângă pat, îmbrăcăminte, pentru întrebuințarea imediată, și-a câștigat siguranța presupunerii. O dacă ar putea să părăsească patul? Ea încercă sovăind și își dădu toate silințele după îndemnul inimei sale din nou pulsând, se ridică deodată în picioare fără a simți nici cea mai mică străduință. Și din nou avu o conștiință, cu totul o nouă ființă îi însuflețea trupul.

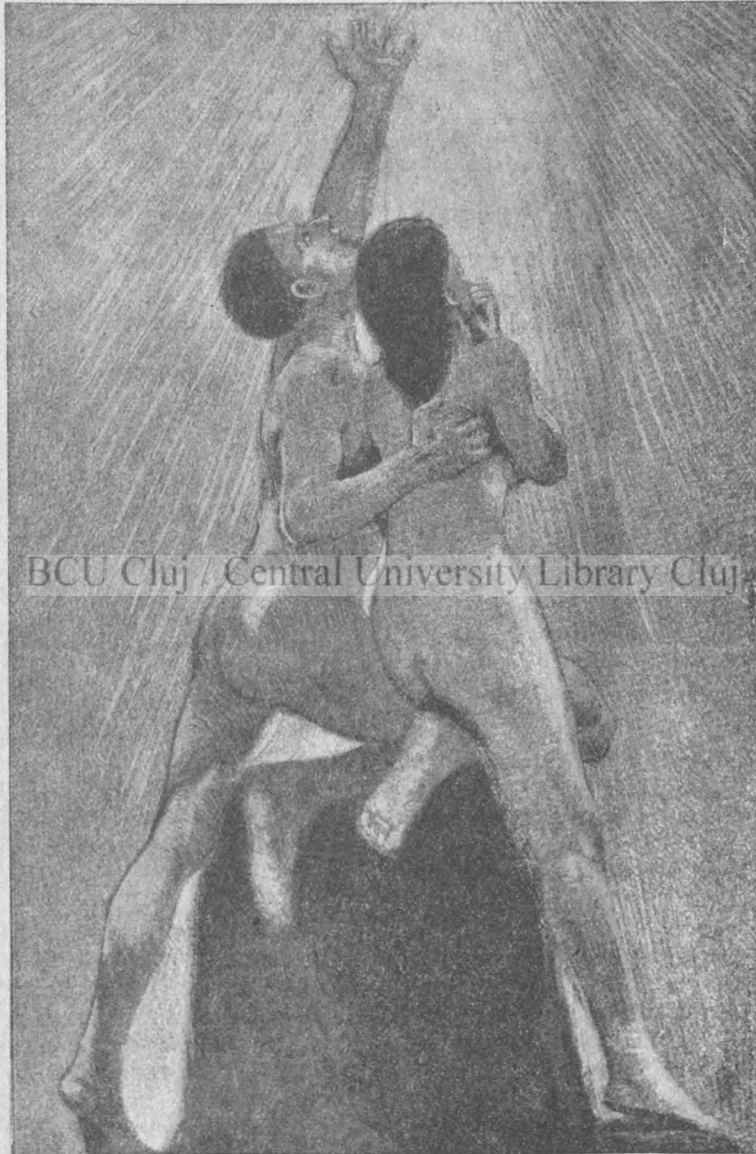
Abea își putu atunci stăpâni bucuria, care o stăpâna. Ce mare îi fu însă mirarea, când se privi în oglindă. Un chip al desăvârșitei și înfloritoare sănătăți și al frumuseții! Abea își credea ochilor, inima îi bătea și tremura de bucurie și de adâncă recunoștință.

În toată casa era o liniște adâncă și în afară de tic-tacul ceasornicului care arăta o oră timpurie de dimineată nu se mai auzea nimic, de aceea crezu că cei din casă încă dorm. Și urmând unui impuls eși din cameră pe degetele picioarelor, voind să vadă ce fac iubii ei părinți. Sfioasă, se opri la ușa camerei în care durmea iubita ei mamă. Intrând observă că patul acesta era gol. Unde putea dar să fie iubita ei mamă, la ora aceea așa de dimineată? Asupra patului se putea citi versul ei iubit „Biruatorului îi voi da să șadă cu mine pe Tronul meu, după cum și eu am biruit și am șezut cu Tatăl meu pe

Tronul său." (Apocalipsul 3:20) O umbră îi trecu peste fața ei strălucitoare, dar îndată îi veni în memorie explicarea Planului lui Dumnezeu pe care adesea o auzi dela scumpa ei mamă. Atunci a bănuit unde ar putea fi iubita ei mamă, căci adesea îi vorbea despre nădejdea și așteptările ei, când odată o să fie o membră a acelei clase, pe care Dumnezeu o va întrebuița pentru binecuvântarea tuturor neamurilor de pe pământ. S'a fi dus iubita ei mamă, ca răsplată a neclintitei sale credințe, în sferile cerești? Ah, iată colo este și iubitul ei tată adormit în dulcele său somn; ce pace și liniște se citeau în acele dragi trăsături! Ea păși uimită mai aproape; cum era totuși posibil, că el părea așa tânăr? Timpul nu-l influențase deloc! Ce se întâmplase dar? Și zimbând se mira de aceasta. De sigur o mână binevoitoare i-a netezit fruntea înfricoșată și celelalte linii îngropate în față de năcazuri și grijuri; ușor îi depuse tatălui ei dormind, o sărutare pe frunte și se furișă eșind din cameră încet, pentru a nu-l trezi. Ușa dela camera fraților ei era deschisă; și îi văzu în toată drăgălășenia lor de „ieri” zăcând acolo. Figurile puternice, sănătoase să vedeau în somn așa frumoase și gingașe și mărturiseau o bărbăție tânără și curată. Și abea de-i venea să creadă că erau „micuții” ei frați. Ce schimbare mare se făcuse! La a treia ușă întârzie fără voce în așteptarea unui nou miracol. Să află oare cineva în odaia aceasta? Cine ocupă acuma locul mamei sale

dusă acasă? Incetul se apropie ea de pat. O, ea totuși trebuia să știe aceasta—Mărioara, fina și gingașa fetiță! Ce responsabilitate zăcea numai pe umerii acesteia slabi! Erau mânele ei dibace și sîrguincioase—ea le atinse gingaș—cari s'au îngrijit și ostenit așa credincoase pentru reîntoarcerea ei.

Observatoarea noastră pășise așa de ușor, că nimeni din casă nu o simțise. Acum însă trebuia să se grăbească Soarele se înălțase mai sus. Grăbită eși înăinte ca familia să i se fi trezit din somn, și coborî scările, eșind afară. Ce frumos cântau paserile, dealurile înverzite în podoaba primăverii o salutau față în față. Ea a încercat să-și închipe revederea cu iubiții ei, dar aceasta nu i-a succes, a fost prea măreț! Curioasă, privi în jurul ei, constatând multe schimbări. Aerul era îmbalsămat de mirosul florilor și văzu o mulțime de crini, de o frumusețe gingașă și răpitoare. Ea văzu în ei simbolul învierii și al primăverii, după o lungă și o înfricoșată noapte de iarnă. Și veselă se aplecă asupra ne-

prihănitului lor potir, atingându-l ușor cu buzele ei, sorbindu-le mireazma lor îmbalsămatoare; acum strălucea întreaga natură, într'o ne-mai văzută măreție, a unei primăveri a **Epocii de Aur!** În spirit văzu ea, cum pământul renăscut să scaldă în razele soarelui edenic. Cu totul absorbită de aceste priveliști minunate, nu auzi pașii celui care se apropia de dânsa. Deodată, două brațe puternice o îmbrățișară și o voce copilărească îi vorbi: „Ascultă sorioară, pe ce căi

te aflu pe tine?" Această voce bine cunoscută, îi scoase un țipet.

„Aurel,—te-ai întors și tu?” Și de mirare, amândoi nu putură câtva timp scoate o vorbă. Și Margareta, recunosc în puternica statură, ca turnată în bronz, pe fratele său, care murise pe câmpul de luptă. El însă, o recunosc pe sora lui, numai după neasemuita ei frumusețe și i se păru că încă nu văzuse în viața lui, vře-o femeie mai frumoasă de cât dansa. Ce figură nobilă, și trăsături plăcute cu toată grația nevinovată și demnitatea femeii. Deodată pricepu înțelesul vorbelor ei, de mai înainte și îi răspunse! „Spune sorioară, vii și tu dar, către apus?”

„Era la sfârșitul războiului” îi răspunse ea, „știi tu, că aproape un an întreg am zăcut la pat; oh, îmi pare, ca și cum ar fi fost abea ieri, când eu de frică și groază, îmi perdui cunoștința, și totul în jurul meu fu ca întunerecul. Dar azi dimineață, m'am trezit din nou,—cineva mă striga—atunci mi se risipi toată slăbiciunea. Mă simțeam așa de bine și atunci îmi reamintii de tot ce se întâmplase.”

În chip simplu de tot, îi povesti ea întâmplările din dimineața aceea. Fratele ei era adânc mișcat.

„Așa dar, tocmai în această dimineață spui tu? Eram eu plecat de un așa lung timp? Iubita noastră mamă avea dreptate, îmi zisei eu totdeauna. Mi se păru, ca și cum ar fi fost eri, când pe câmpul de luptă mă nimeri un glonte și atunci se făcu întunec în jurul meu. Atunci mi se păru ca și

cum mi-ar spune mama: Vino copilul meu, e timpul să te trezești! Și când într'adevăr mă trezii și privii în jurul meu, de mirare nu știam unde mă aflu: pe câmpul de luptă, acasă la noi, unde este ca în cer, sau unde mă aflu? Tu ești întâia ființă, pe care o văd de la trezirea mea. Vino soră și să pregătim o surpriză iubiților noștri.”

Atunci Margareta, îl apucă gingaș de braț și îi spuse: „Așteaptă încă puțin” că am să-ți mai spun ceva: știi, că n'avem să mai vedem pe iubita noastră mamă? Cunoști doar nădejdiile și hotărârile ei. „Negreșit”, răspunse el, zelos. „Ce adesea cugetam, la ceea ce me spunea ea! Și cum ne-am întâlnit noi aici, am convingerea că iubita noastră mamă, ne este cu mult mai aproape și mai scumpă de cât dacă am putea-o vedea aveau. Ce putere, să poată stăpâni moartea!”

„Vino, acum sorioară, să ducem împreună familiei noastre dragi salutul dimineții și să-i felicităm și să sărbătorim împreună paștele și bucuria învierii.”

„Și cei mântuiți a lu Iehova se vor înturna; vor veni cu cântare de bucurie în Sion, cu bucurie eternă pe capul lor; veselie și bucurie vor dobândi, iar păsul și suspinul vor fugi.”—Isaia 35:10.

„Și va șterge orice lacrimă din ochii lor, și moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici durere nu va mai fi, fiindcă se duseră cale dintâi.”—Apocalipsul 21:4.

„Plânsetul poate dura o noapte, dar bucuria vine dimineață.”—Psalm 30:6.

Vino, dar, O Dimineață!

CE ESTE LIBERTATEA

LIBERTATEA a fost obiectul străduinței obștești, despre a cărei însemnătate nu s'a cugetat îndeajuns. Mulți au luptat pentru principiul libertății și chiar au murit pentru ea. Patrick Henig, un cunoscut luptător pentru libertate din America, a spus cuvintele înflăcărâte: „Dați-mi libertate sau moarte”!

Se poate cineva întreba, pentru ce este libertatea mai prețuită decât viața, pentru ce nu are viața fără libertate, nici o valoare. Unora viața li-se pare ca posesiunea cea mai scumpă, dar cu cât se cugetă mai mult, cu atât mai bine își dau seama, că mediul (societatea) în care trăesc, o pune în adevărata ei valoare.

Pentru libertatea și egalitatea personală a luptat luptători patriotici ai libertății. Și totuși deplină libertate înseamnă mai mult decât mintea omească poate cuprinde. Această idee este exprimată într'o veche zicere biblică: „Cele ce ochiul nu a văzut, nici urechea nu a auzit, nici la inima omului, nu s'a suit, acestea le-a pregătit Dumnezeu pentru cei cari îl iubesc”—1 Corinteni 2:9.

Este foarte greu a prețui ceva, ce n'am avut

niciodată și a-i da adevărata valoare; totuși ne este posibil de-a dori ceva, ce simțim că ne trebuie. Acela care n'a primit nici o învățătură, simțește ca o îngustare a cercului ideilor sale și dorește să și-l lărgească, dar ca și sclavul care a crescut în sclăvie, nu poate să prețuiască în deajuns libertatea, tot astfel și noi, nu putem pe deplin prețui ce înseamnă libertatea sufletească.

Deși omul în actele lui morale este mai mult sau mai puțin liber, întrucât el are o voință prin care poate să aleagă între bine și rău, totuși nu este liber în cel mai adevărat înțeles al cuvântului. Trupește și sufletește este sub robia marelui blestem al păcatului și al morții. Aceasta este o stare nenaturală.

Libertatea trupească singură are puțină însemnătate. Libertatea cugetului, de a pătrunde tainele, puterea și minunea creațiunii și a le cerceta, este cu mult mai de preț. Libertatea cugetării unui om *desăvârșit* este cea mai mare libertate.

Susținerea că oamenii au fost creați egali este dreptă, dar cugetul și acum ar exista între oameni o egalitate fizică și sufletească, nu este ade-

vărat. Vedem în jurul nostru felurite grade de înclinări (talente), de slăbiciuni și boale mintale până la mințile cele mai bine înzestrate ale savanților. De asemenea vedem bărbați și femei, de o constituție foarte slabă și mizerabilă dela cele mai plâpânde, șubrede și prăpădite corpuri până la formele cele mai frumoase și mai pline de vlagă (putere).

Că nu stă în puterea omului să schimbe aceste condițiuni, trebuie s'o recunoască toți. Tot așa trebuie să recunoască, în baza experiențelor făcute, că numai egalitatea fizică și sufletească poate să aducă o desăvârșită fericire și mulțumire; de aceea se naște întrebarea: cum a pierdut omul libertatea și cum o va dobândi iarăși?

Cel dintâi om, Adam, avea libertatea. Era o făptură deosebită. El avea puterea de a produce ființe libere și egale. Totuși, înainte de a-și întrebuița el această putere dată de Dumnezeu, prin călcarea legii Creatorului său el își curmă această libertate și viață a sa.

Fiindcă Adam a fost nesupus legii Creatorului său, a ajuns sub blestemul morții. Diavolul a înșelat pe urmașii lui Adam prin falșă idee, că omenirea își poate redobândi libertatea prin puterea omenească. Dar cuvântul Psalmistului rămâne tot adevărat că: „Frate pe frate nu poate răscumpăra dela moarte. Nu poate da lui Dumnezeu prețul răscumpărării sale”.—Psalm 49:8.

Numai prin Christos, marele luptător al vieții și al libertății, se va putea restabili iarăși mult dorita și originala stare de lucruri. El a fost acela care nu-și cruță viața. De bună voie el și-o sacrifică ca omenirea să poată redobândi din belșug libertate, viață și fericire. Lui îi sunt încredințate drepturile omenirii la viață și libertate.

Isus Christos, această înaltă ființă dumnezească,

în curând va restabili aceste iredpturi ale omenirii, călcate în picioare. De aceea și recunoaștem, că înaltul tribunal dumnezeesc este cel mai mare și competent. Judecătoriile omenești pot să pronunțe o judecată asupra cuiva pentru ca prin aceasta să apere societatea omenească. Dară un atare tribunal nu are puterea sau înțelepciunea, pentru ca în cele din urmă, judecata adusă asupra nenoroicitului, să-i înrăureze o binecuvântare.

Înțelepciunea dumnezească întrece, natural, toată înțelepciunea lumii și cărările ei sunt mai sus de cât cele omenești. Prin îndeletnicirea veșnică a nesfârșitei sale înțelepciuni, Dumnezeu poate fi drept, atât pedepsind cât și răsplătind mulțimea sau lumea. Sentința (hotărârea) dumnezească fusese pregătită, dar înțelepciunea dumnezească născoci pe lângă aceasta și o eliberare. Când omenirea va fi restabilită la drepturile ei originale, de libertate a cugetului și a fizicului de cari se bucurase Adam, atunci toți se vor face vrednici de stăpânirea ei. Ei se vor cugeta atunci de două ori, de o sută de ori chiar, înainte de a-și risca viața și libertatea.

Am căutat să dăm cititorului o slabă închipuire despre idealul libertății, care unit cu marea dorință după fericire, ascunsă sau încolțită în inima fiecăruia, să-i dea de gândit și să nu-i rămână în minte numai ca o slabă închipuire.

Omul nu va deveni nici odată cu adevărat fericit, înainte de a deveni cu adevărat liber. Și liber de robia egoismului, liber iarăși de puterea răului, deplin liber de a urî păcatul și de a iubi și înfăptui binele.

Această deplină libertate, după făgăduințele de mii de ori ale lui Dumnezeu, vor fi dobândite în timpul Epocii de Aur, și răsăritul acestei Ere (Epoci) a libertății, se poate vedea deja lămurit.

CUM PUTEM SĂ FIM ȘI SĂ RĂMÂNEM SĂNĂTOȘI

TOȚI oamenii sunt născuți cu vre-o înclinare spre vre-o slăbiciune oare care, moștenită dela înaintașii noștri. Unii au o predispoziție pentru oțică, boli de inimă, boli de piele, etc., alții pentru anemie, iar alții pentru îngrășare ș. a. m. d.

Fiecare copil moștenește dela părinți o cantitate de putere de viață, în măsura în care i-au transmis-o părinții lui. Dacă părinții nu pun mare atenție pe însemnătatea vieții lor, atunci copiii lor primesc o moștenire rea. Ei cresc niște slăbănogi nedestoinici și părinții devin responsabili pentru tragedia în care ajunge viața copiilor lor slăbiți. Dacă toți părinții legați de o înțeleaptă și sinceră nizuță pentru a-și susține sănătatea, fiind conștienți de responsabilitatea lor ca părinți, ce îmbunătățire s'ar produce într'o singură generație.

Toți oamenii se silesc să moștenească o stare financiară, dar neglijează moștenirea și câștigarea unui corp sănătos și tare, și a unei rațiuni clare și puternice. Și totuși acestea bogății sunt de cea mai mare însemnătate; acestea sunt bunuri cari

nu să cumpără cu bani și dacă odată le-ai posedat și după aceea le-ai pierdut, cu bani nu le mai poți câștiga. Totuși, dacă vom studia legea conducerii unei vieți adevărate și o vom aplica zilnic, mai putem recăștiga *ceva* din puterea și sănătatea pierdută.

Sănătatea este un bun pe care toți îl pot avea. Fiecare bărbat poate ajunge la vigoarea și puterea cari formează frumusețea omului; și fiecare femeie poate fi grațioasă și proporționată, dacă va face eforturile trebuincioase pentru a ajunge în posesiunea acestei bogății. Dară cea mai mare parte a omenirii este în complectă neștiință despre legile cari trebuie să îndeplinite pentru a susține corpul într'o bună stare. Chiar și cunoscătorii de medicină sunt adesea atât de neștiutori, în ce privește igiena, încât nici măcar corpul lor propriu nu și-l știu îngriji în chip adevărat.

Ei adesea sunt exemple vorbitoare de propria lor nedestoinicie. Numai puțini oameni cunosc cât de simplă este conducerea vieții adevărate.

Deosebirea este ca aceea dintre libertate și sclăvie. Două mese pe zi sunt mult mai preferabile, decât obișnuitele trei, la cari se mai adaug și gustările între ele. Cine mănâncă numai de două ori pe zi, fi rămâne mai mult timp pentru alte ocupații ale sale, și nu se îndoapă toată ziua cu mâncare, pe care nu i-o cere corpul și care formează o povoaară pentru digestie (mistuirea alimentelor).

Dacă voești să trăești sănătos, trebuie să-ți îngrijești corpul, iar pentru această îngrijire trebuie să ai cunoștința funcționării lui. Pentru funcționarea cum se cade și regulată a unei mașini complicate trebuie să-i cunoști toate mișcărilor, toate părțile și felul cum trebuie să se miște fiecare parte. Așa și trupul omenesc. Trebuie să-i cunoști trebuințele și să-i porți de grijă zilnic. Toate trebuințele trupesti sunt cerinți pentru un trai sănătos, și cer o atenție asupra alimentației, muncii și odihnei noastre, și a le supune unor precepte igienice. Dacă le îndeplinim toate acestea ne câștigăm un adăpost care de fapt va scuti corpul de boale. Mecanismul care eliminează sau desparte de corp tot ce este netrebuincios poate fi dezvoltat ca un adăpost de neînving contra oricărei epidemii sau boale molipsitoare (contagioase). Așa dar, străduința oricărui om cu minte, trebuie să fie îndreptată în această direcție, pentru a dezvolta mecanismul despărțitor până în cel mai înalt grad de eficacitate (activitate).

CURĂȚIREA SÂNGELUI

Cea dintâi condiție a sănătății este curățirea sângelui (tubului digestiv). La aceasta se ajunge repede și mai sigur prin folosirea unui clistir, odată sau de două ori pe zi, cât și prin alegerea unui regim de hrană. Foarte puțini oameni sunt cari știu cât de mult contribuie la menținerea sănătății spălările tubului digestiv (stomacul și intestinele). Dacă aceste cunoștinți s'ar infiltra în popor, aplicându-le ei însăși, atunci ar fi mai puțin ocupați doctorii și încă și mai puțin groparii, iar spitalele n'ar fi arhipline. Din nenorocire, greu pătrund aceste sfaturi și norme în popor, chiar și când avem prilejul să i-le dăm.

Din studiile medicale, se constată că 95% dintre boli, își au obârșia lor în constipație, de unde apoi se pot răspândi în întreg organismul. Pentru a putea înțelege aceasta trebuie să știm ceva despre constipație (inecuire) cum se naște și de unde vine. Natura a încredințat îndepărtarea corpurilor netrebuitoare din organismul nostru intestinului gros sau părții mai groase din intestine. Când acest organ funcționează bine, totul este în bună ordine. Dar îndată ce el suferă (e defectat), ne mai putându-și îndeplini funcțiunea lui, se naște putrezire și descompunere din cari se produce tot felul de substanțe otrăvitoare, cari sunt răspândite apoi în tot corpul. Constipația are influență asupra rinichilor și ficatului, moleștește spiritul și trupul, dă congestii, spuzele (erupții) pe corp, greutate la stomac și multe alte boli. Medicii vestiți au arătat în urma studiilor făcute pe cadavre, că constipația a fost cauza principală la 95% dintre morți.

Tubul digestiv, poate fi deci socotit ca pricina, aproape, a tuturor bolilor. Otrăvurile (toxinele), adunate în el, sunt o cauză directă și destul de răspândită a unei morți prea de timpurie. Bărbații și femeile din zilele noastre dispun numai de 50% din puterea pe care ar trebui să o aibă. Totuși ei încearcă să-și îndeplinească cu aceste 50% puteri, treburile unui om cu 100%, și asta nu merge. Nici dela o mașină nu se poate cere mai mult decât poate să dea, cu atât mai mult dela corpul omenesc nu se poate cere aceasta. Și totuși nu este greu, de a întreține corpul omenesc în bună stare; se cere însă zilnic, pentru aceasta, puțin sacrificiu de timp. Câteva minute în fiecare seară, pentru ați face o spălătură intestinală, te faci sănătos și îți întrețini sănătatea.

ȚINE-TE CURAT PE DINLĂUNTRU

Dacă voești să fii sănătos și în putere, trebuie să-ți ferești corpul de îngrămădirea în el a diferite toxine vătămătoare. Cine face aceasta își ține sângele curat, inima normală, rinichii feriți de năpustirile toxinelor, viața într'o plăcută activitate, pielea curată și nervii într'o stare normală. Cu un cuvânt, acela nu va îmbătrâni înainte de vreme. Cine vrea să-și recapete puterile pierdute din anii trecuți trebuie să-și facă zilnic cel puțin odată (ar fi mai bine chiar de două ori) câte o spălătură intestinală. A amâna aceasta ar fi rău, mai bine astăzi decât mâine; este cel puțin tot atât de important de ași spăla omul și interiorul, ca și exteriorul său; ba chiar și mai important, căci exteriorul corpului, dacă nu este spălat zilnic, nu se îmbolnăvește întotdeauna îndată, ca un interior murdar (nespălat).

Când este chemat doctorul, acesta dă de obicei un purgativ (un praf curățitor). Se presupune de obicei, că un purgativ curăță intestinul. Purgativele au ca efect, de a curăți intestinul de conținutul lui vârtos (solid). Totuș ce folosește un purgativ? Luat practic nu este de mare folos. Nu se întâmplă nimic mai mult decât că intestinele reacționează la purgative. Dacă un astfel de mijloc își află drumul în intestine să se pună toată silița pentru ca toate organele digestive să fie așa repede și radical, cât e posibil, eliberate de otrăvuri (pentru că toate purgativele sunt otrăvuri). În modul acesta se va deserta abdomenul (pânțelele). Totuși efectul acestor mijloace este acela, că deoarece corpul este despoiat de acest lichid, rezultatul e constipația. Și pentru a o îndepărta, te vezi silit a da un nou purgativ.

Printr'o spălătură însă lucrează de-adreptul apa caldă, asupra conținutului intestinal. Ea îndepărtează tot conținutul lui, spălându-i și pereții și complectând corpului cantitatea lui de apă trebuitoare și tot în același timp oprind constipația, în loc să i-o cauzeze din nou. La o atare spălare internă sau clistir, să folosește atâta apă, cât se poate ținea comod. După ce aceasta și-a făcut efectul se repetează acest proces, atât timp, până în cele din urmă s'au întrebuintat 8 litri de apă și nu a

mai rămas nici o substanță vârtoasă, așa că apa ce mai curge de abia se mai poate vedea colorată.

Pentru a curăți sângele, se recomandă ocazional de a posti, mai ales atunci, când lipsește pofta de mâncare. De asemenea e foarte ajutătoare apa caldă sau rece, beută pe nemâncate. În acest scop, se poate bea 2—3 litri de apă, înainte de masă; iar după masă e bine să se mănânce fructe, portocale, struguri, persice, ș. a.

Sănătatea este condițiunea normală și naturală; rezultatul împlinirii legii naturale. Singura cale pentru a ajunge la sănătate, este o procedură prin care să poate aduce condițiunea organismului la starea ei normală. Cele mai mari autorități pe acest teren susțin astăzi, că puterea clăditoare se conține în corp. E imposibil a câștiga un corp sănătos prin întrebuintarea medicamentelor. Puterile aflătoare în corp sunt destule pentru a câștiga un corp sănătos, dar trebuie puse în activitate.

Metodele naturale, pentru a câștiga sănătatea, se prezintă atât de simple, încât acei ce și-au pus încrederea în medicină aveau pot crede că boala serioasă se pot vindeca prin tratări simple și naturale. Totuși este fapt, că metodele naturale, —fără medicină— sunt în general foarte sigure, chiar în cele mai serioase cazuri a fiecărui morb.

CORPUL OMENESC ARE TREBUIŢĂ DE SĂRURI MINERALE

Știm cu toții, că corpul nostru este întreținut de hrana pe care i-o dăm zilnic, și că această hrană să împărțește în felurite clase de substanțe cari predomină în conținut. Deosebim dar substanțe albuminoide elementul care formează musculatura, hidrați de carbune (cari dau căldură și putere), și grăsime (grăsimea e hrana care dă căldura). Afară de acestea, alimentele mai conțin încă apă, săruri, substanțe și diferite săruri minerale. Aceste substanțe cari se găsesc în diferitele alimente sunt aceleași ca și elementele din care este alcătuit corpul omenesc.

Pentru a reînvi diferitele și trebuincioasele substanțe ale corpului, și ale întocmi sau suplini, trebuie să le luăm din substanțele de același fel ca și corpul; numai așa să poate ajunge o condiție normală și sănătoasă. Hrana folosită aici nu poate fi despoiată de elementele dătătoare de viață fără a avea urmări serioase. Aceste elemente, pe cari le-a provăzut un creator înțelept în împrejurări adevărate, a unei armonii perfectă pentru a înlocui cu ele substanțele corpului nu trebuie să le extraordinăm, concentrăm și să le aducem în neordine. Aceste elemente sunt cuprinse sau unite în felurite alimente așa, că toate laolaltă lucră în armonie; iar a strica această armonie, înseamnă că lucrăm în contra îngrijirii naturale, care îndeplinește lipsurile organismului omenesc.

Dacă cineva încearcă a trăi din alimente curățite (rafinat) despoiate de putere, concentrate, falsificate, folosite toate laolaltă, de sigur vor deveni urmări serioase. Și dacă asemenea alimente vor fi folosite timp mai îndelungat, se vor observa felurite suferințe. Și pentru a mai agrava lucrul se vor

folosi medicamente, iar rezultatul este atunci spitalabilele arhipline.

Lipsa de săruri minerale, este de obicei principala cauză a boalelor. Lipsa acestor săruri din corpul nostru nu numai o scade valoarea oricărui nutriment, dar îl preface chiar în otrăvitor. Lipsa mineralelor, în corpul nostru, duce la prăbușirea așa numitelor schimburi de substanțe (elemente), intervine o împuținare a sângelui și o izolare launtrică. Prin aceasta, organismul este adus într'o stare, care înlesnește izbucnirea boalelor pentru cari a fost predispus prin ereditate (naștere).

Ne pare rău că oamenii nu pot să recunoască ce se întâmplă cu diferitele substanțe hrănitore, înainte de a ajunge acestea în mâna lor. Ei nu știu de pildă, că făina albă conține numai jumătate din valoarea ei de grâu și anume jumătate din energia ei este luată din ea prin aceea, că coaja grâului a fost înlăturată. Așa lipsesc din făina care ajunge de vânzare, din 16%, cari sunt părțile mai însemnate, 8%. Toamai părțile dătătoare de viață sunt luate și sunt date porcilor și caprelor. Prin îndepartarea acestei substanțe hrănitore, se ivesc diferite boale, ca: slăbirea vederii, caria dinților, căderea părului și abcese, cari sunt înlesnite prin lipsa acestei substanțe; ca și slăbirea tendoanelor (nervi), vinelor și mușchii cari leagă și fac ca diferitele organe să-și păstreze locul lor.

Sărurile minerale pentru țesătura celulelor corpului omenesc sunt cu totul indispensabile, și o țesătură celulară a corpului bine nutrită este esențială (neapărat de lipsă). Corpul în continuu eliminază aceste săruri și dacă ele nu sunt imediat înlocuite atât sângele cât și țesătura celulară se vor istovi. De aceea este de mare însemnătate ca să știm ce alimente conțin nutriția noastră zilnică, și să și folosim această nutriție pentru a fi și rămâne sănătoși. Printr'o rea alegere a alimentelor se nesocotesc adesea vitaminele (partea lor cea mai folositoare), și de aceea este bine de-a întrebuinta în hrană și legumele ca și fructele, cari au de scop de a completa hrana noastră. Trebuie să știe fiecare, că organismul nostru poate trăi din legume, când acestea sunt bine gătite, din fructe proaspete, cereale și lapte. Aceste alimente conțin substanțe mai hrănitore, cari nu se găsesc nici în făina albă sau derivatele ei, nici în orezul fin etc. Și totuși când dai cuiva aceste lămuriri, ele sunt primite cu indiferență, sau te alegi cu derăderea ca drept răsplăță, pentru aceste bune intenții. Mai în fiecare zi, își cheltuesc bărbații și femeile banii pe unele alimente cari sunt lipsite de substanțele hrănitore cele mai bune, dintre acestea fac parte și aluaturile (prăjiturile).

CORPUL OMENESC ARE TREBUIŢĂ DE OXIGEN

Aerul curat și proaspăt, este trebuitor pentru a putea trăi sănătos și fericit. Când încetăm de a respira, încetăm și de a mai trăi. Oxigenul este condiția fundamentală a vieții. Și dacă oxigenul este elixirul (vraja) vieții, dimpotrivă, oxidul de carbune (aerul de carbune aprins, care se produce când astupăm soba iarna), este cel mai mare dușman

al vieții. În corpul nostru se petrece o continuă oxidare (ardere). Fiecare bătaie de inimă, și orice funcțiune a organelor noastre, se face prin ajutorul acestor oxidări. Cenușa ce iese din acestea este o otravă omorătoare și înlăturarea ei adevărată este condiția fundamentală pentru sănătatea și puterea corporală. Știm că aceasta este funcțiunea (treaba) plămânilor, de a aduce sângelui oxigen și de a îndepărta din corp oxidul de cărbune, de aceea, respirațiile adânci de aer curat, sunt temelia sănătății și a puterii noastre.

Oxigenul este pentru corpul omenesc, ceea ce este curentul de aer pentru sobă (unde se face focul), sau pentru vre-o mașină de vaporii. Dacă oprim corpului curentul oxigenului, prin respirația slabă sau prin aerul rău, atunci focul vieții va fi stins. Aceasta înseamnă că fiecare celulă de nervi va deveni slabă și în urmă se va stinge. Oxigenul dă căldură și putere corpului nostru. Oxigenul contribuie la transformarea alimentelor în oase, mușchi și celule. Oxigenul împrumută sângelui acea culoare roșie, plăcută, care cauzează o înfățișare sănătoasă și obraji roși.

Cine a studiat corpul omenesc și lipsurile lui, știe că admirația și îmbătrânirea timpurie se datorează lipsei oxigenului din sânge. Cu alte cuvinte, adormirea este o condiție sufocată sau asfixiată. Dacă nu se dau celulelor destul oxigen, atunci vor fi otrăvite și distruse. Să poate deci vedea cât de trebuincios este a respira aer proaspăt și curat. După cum sângele este viața noastră, tot astfel oxigenul este viața sângelui.

Un om matur, respiră în 24 ore 9759 litri de aer. Aerul care iese din plămâni, este încărcat cu oxid de cărbune după cum oxigenul în sânge este amestecat cu oxid de cărbune întrebuițat. Oxidul de cărbune este de natură otrăvitoare și lucrează asupra organismului omenesc din cauza desimei înlocuimă ca apa asupra unui înecat.

De fapt mulți bărbați și multe femei sufăr de pe urma unui aer stricat și a unei respirații defectuoase (falsă). Până acum s'a dat acestor fapte prea puțină atenție. Nădăjdum totuși că pătrunzând această convingere și în popor, se vor în-

drepta lucrurile, cu atât mai mult, cu cât înțelegem binecuvântările prin mijloacele naturale (fără medicină).

NICI ODATĂ NU E TÂRZIU DE ÎNDREPTAT

Sunt puțini oameni de aceia, pentru care să nu mai fie un chip de îndreptare, pentru așa îmbunătăți starea sănătății și prin aceasta bucuria în viață, care o aduce cu sine o stare bună corporală, dacă ei s'ar osteni să o ajungă aceasta. Cu puține excepții, bărbați și femei, ar putea deveni tari și sănătoși, dacă ei ar învăța regulile unei adevărate conduceri a vieții și atunci zilnic ar trăi conform acestora. Trebuie să ne hotărîm, să nu împingem aceasta pe viitor, nici să nu lăsăm să lipsească aceasta din cauza anumitor ocupații, totul să facem ce este de lipsă pentru a ajunge și a susține un corp tare și sănătos. Dacă se va vedea marea binecuvântare care o va avea o atare hotărîre, în legătură cu pricepere adevărată și tenace, ne vom simți răsplătiți în abundență.

Mulți oameni după ani de infirmitate, în sfârșit încep a studia corpul omenesc și trebuințele sale și prin aceasta ajung la o deplină sănătate. În acest studiu și la îndeplinirea regulilor unei conduceri a vieții adevărate, trebuie a întrebuița pricepere și judecată și să nu uităm că numai regulile generale putem pune. Bunurile vieții nu se dobândesc fără de o serioasă osteneală. Și le prețuim mai mult atunci, când ne-au dat de lucru, căci atunci le primim ca o răsplată a ostenelelor noastre. Cel mai dorit bun al vieții, sănătatea, nu face nici o abatere dela această regulă. Cei mai mulți au primit sănătatea ca o moștenire, de aceea nu știu să o prețuiescă pe deplin. De abia când o pierd, atunci o prețuiesc cu adevărat, dar când după multă vreme, o recăpătăm iarăși, atunci o prețuim îndoit de mult.

Pentru dobândirea sănătății, trebuie dar să te ostenești, iar pentru păstrarea ei, ți-se cere și mai multă osteneală. E datoria omului ca zilnic să-și îngrijească corpul și să-l păstreze într'o condiție sănătoasă. Obiceiurile vieții trebuie să fie de așa fel, ca ele prin ostenele ideale să asigure succes în ajungerea sănătății.

IARĂȘI ALCOOLISMUL

ELA ORDINEA ZILEI iarăși alcoolismul. Câteva ziare alarmate înregistrează cifre înspăimântătoare asupra ravagiilor făcute de alcool în satele și orașele țării noastre. Altele publică la rubricile obișnuite cazuri concrete, cari la primul moment par a fi senzații de ocazie. Dar nu va trebui să trecem cu ușurință peste ele căci aceste dovedesc începutul marelui tragedii a țaranului nostru incult și lipsit de sfătuitori desinteresați. Trebuie să cumpănim cu adâncă mâhnire și seriozitate lucrurile și să căutăm a da o soluție acestei probleme primordiale.

Am susținut mai sus că țaranul este lipsit de sfătuitori desinteresați—aceasta o susținem și

vom căuta a o dovedi. Conducătorii satelor sunt propriu zis preoții și învățătorii. Aceștia ar avea menirea să lupte din toate puterile împotriva alcoolului. Dar ei în loc să facă aceasta propagă ura și dușmănia. Rar unde există vre-un sat unde preotul și cu dascălul să trăiască în raporturi de amiciție perfectă. Aproape în toate satele noastre țărănimia este împărțită în două sau mai multe tabere, în conformitate cu numărul intelectualilor de „valoare“. Într'un sat să iscă cearta pe motive de conducere, într'altul pe motive de neînțelegeri financiare, într'altul cauza certei sunt doamnele, una are pălărie mai frumoasă, alta rochie mai la modă și când una se îmbracă mai

pe domnie, cealaltă privește chiorăș la ea, neștiind care e mai mare doamnă, pe urma lor și a gurii lor, care toacă asemenea melitei toată ziua, intră vrajba și între bărbați. Și astfel motive de ceartă a inventat Necuratul destule și când el își vără codița între intelectualii unui sat, vai de tine bade Toadere, care mai tragi câte-o brazdă cu plugul, iar în sărbători în loc să mai dai pe la biserică să vezi fața busumflată a popii și rochia de mătăsuță a dascălii, care ocupă primul loc în strană, mai bine tragi la crâșma lui Ițig, că tare-i bună horinca lui, și merge deadreptul la inimă... Aproape în fiecare sat situația este neschimbată. Și nici nu-i mirare că țaranul nostru nu mai are încredere în preoții și dascălii noștri, că el în prostia lui zice: păi de, dacă să îmbată popa, de ce să fiu eu mai sfânt și dacă să sfădește și să ia la bătae dascălul, de ce să stau eu, om prost, cu mâinile în sân, și să nu mă folosesc de vre-un par împotriva vecinului?

Zică-se ce se va zice, dar o mare parte din preoții zilelor de azi, au pierdut aproape orice autoritate în fața țaranului, doar nu de flori de cuc le-a rămas povestea: „fă ce zice popa, dar nu face ce face el”—mai nou în unele părți am auzit proverbul: „nu face nici ce zice, nici ce face popa”! E clar deci că țaranul nu mai are nici o încredere în preoți. Antialcoolismul se poate propaga numai prin exemple. Zădarnic vor spune preoții din altar: *să nu bei* și când ies din biserică se înereaptă oblu la crâșmă, căci nu poți îmbăta pe nimeni de cap din bun senin și cu apă rece.

Nu poate să zică nimeni că acuz pe preoți în necunoștință de cauză. Doar și cântecul zice:

„Holircă cu sărcărea
Pus-am gând că nu te-oi bea,
Dar văzând pe *popa bând*.
Mă pusei și eu la rând.”

Alt cântec:

„Popa zice că nu bea
Și l'am prins la crâșma mea.
Și pe el și pe birău
La Ițig la făgădău.
Popa zice: nu beau „rum”—
Și l'am prins la crâșma'n drum.

Literatura noastră populară e archiplină de astfel de chiuituri la adresa preoților și dascălilor. Rezultă deci, că țărănimea își cunoaște „marfa” din belșug și acești oameni nu mai sunt capabili să propovăduiască nici alte lucruri, decum anti-alcoolismul.

De aceea în acest sens mai mult pot face guvernele respective prin legi anume votate în vederea restricționării vânzării beuturilor spirtoase, cari otrăvesc și degenerază masele poporului.

Vor trebui însă să se obișnuiască întâi și întâi viitorii candidați a ajunge în parlamentul țării,

a nu-și agita alegătorii împărțind cu dărnicie țuica și vinarsul care vrăjește și stoarce „votul”...

În România, singura lege împotriva beției este aceea cu reducerea numărului crâșmelor, dar nici aceea nu este executată cu asprime, ci ia că așa pe bază de „protecție”. Aceasta însă nu este de ajuns.

Pentru a ajunge la rezultate reale dăm și o rezoluție soluționabilă. Singură o acțiune întinsă pentru lămurirea maselor asupra primejdiei sociale ce o constituie alcoolismul, completă printr-o legiferare severă, ar putea da roade pozitive. Întrucât însă masele nu pot fi convinse ușor trebuie mijloace serioase de convingere, mijloace documentare. Deasupra tuturor intereselor de ordine economică, sau fiscală, trebuie să primeze interesul social.

În ordinea legiferării s'ar putea face o circumstanță agravantă, din starea beției, criminalului și oricărui delicvent.

Răul e atât de înrădăcinat și atât de tolerat, să nu spunem încurajat chiar, în cât, fără de legi drastice, aplicate cu strictă vigoare, nu se va putea curma. Cu atât mai puțin se va putea curma prin măsuri ușoare. Este necesar să se dea medicilor cât mai multe și mai considerabile ajutoare bănești pentru a putea demonstra cu aparate noi, în fața maselor, pericolul spiritului și pentru a putea aranja în acest scop conferințe gratuite în fiecare comună, în fiecare cătun.

Dacă dirijorii țării nu sunt destul de lămuriiți în privința acestui rău, îi sfătuim să oblige pe medici a le furniza date concrete spre a putea întocmi o statistică absolut onericioasă. S'ar înspăimânta și ei. E neîndoios. S'ar putea lua apoi spre a se face dovadă, suma anuală a impozitului pe cifra de afaceri plătite de cârciumi, bodegi, restaurante, cafenele etc. S'ar putea în acest mod ști cu aproximație și cât câștigă respectivele debite de băuturi spirtoase.

Împrejurările sunt foarte critice și a sosit timpul să nu mai umblăm cu cai verzi pe pereți. În marea luptă de refacere și consolidare, trebuie să ne gândim că avem lipsă de un popor sănătos atât trupește cât și sufletește. Altcum nu ne putem baza și apela sprijinul lui, nici intelectualii și nici țara.

Oare America cât a pierdut că a introdus fămoasele sale legi împotriva alcoolismului? A pierdut sigur câteva milioane dolari la impozit, dar a câștigat în schimb câteva milioane de vieți pline de sănătate și capabile a desfășura o muncă mai intensivă în diferite direcții, pentru înflorirea și prosperarea țării.

Avem în față un exemplu vrednic de imitat. Să-l imităm până încă nu-i târziu! Aceasta este dorința oamenilor, cari luptă pentru reinălțarea moralei poporului acestei țări iubite!

ACEASTĂ persoană de încercare din întâmplare nu este pacientul însuși, deși nici un caz nu exclude că și pacientul, ocazional, ocupă acest oficiu. Oricare persoană poate fi folosită ca obiect de încercare și cu cât ea e mai sănătoasă, cu atât mai bine; pentru că sistemul ei nervos formează cercul curent. Cu alte cuvinte, persoana de încercare formează de fapt o parte și anume una foarte esențială în întreg mecanismul. Intocmai cum cifră după cifră se schimbă la reostat [mașina de calculat], vor fi notate reacțiunile provocate în sistemul nervos al persoanei de încercare; pe aceasta cunoaște medicul totodată și vibrațiunile bolnave ale probei de sânge aflătoare în dinamicer.

Eu însumi cunosc câteva din aceste persoane de încercare cari au servit în felurite cazuri de această calitate, pe cari le-am cunoscut mai târziu. Dela un atare om, cam de vre-o douăzeci de ani, tare și sănătos, pe care îl cunosc întocmai ca pe fratele meu de corp, am dorit să știu că reacțiunile produse nu ar fi fost tot așa de bine reproduse pe o constituțiune corespunzătoare a obiectului de încercare sau a pacientului și pentru aceasta i-am pus tot felul de întrebări, în crucis și curmezis. Deci el m'a asigurat că în cele mai multe cazuri atât medicul cât și el, înainte de diagnoza făcută, curat nimic n'au știut, mai de aproape, despre cutarele pacient. El m'a asigurat că dăunăzi la o singură „ședință“ au ajuns la încercare mai multe duzini de probe de sânge. Despre experiențele făcute el mi-a spus următoarele: De curând au venit probe de sânge în plicuri albe, provăzute cu adresa proprietarilor lor, care lucru de regulă l-a isprăvit un asistent, așa că medicul de cele mai multe ori nu știe nimic cui aparțin aceste probe, și nici persoana de încercare nu știe aceasta. Așa dar, probă după probă vine în dinamicer, atunci cifră după cifră vine pusă la reostat, și reacțiunile însemnate. Omul ca persoană de încercare îmi spune încă mai departe, că el simțeste reacțiunile în corpul său mai înainte de ce medicul încearcă să le constateze prin bateri. Nervii lui reacționează de tot automatic la felurite grade de viteză a oscilațiilor sau a vibrațiilor, întocmai cum ele vor fi provocate prin reostat. Rezultă o lărgire a anumitor vase sanguine [de sânge], cari produc reacțiunile abdomenului [pântecelui]. Aceste reacțiuni ale abdomenului pot să fie, poate, singurul efect la întreg procedeu, dar de curând, dr. Abrams a anunțat că în sfârșit el a aflat un aparat, pe care el îl numește „Ascillofon“, care deplin înlocuiește persoana de încercare. El susține, că acest instrument posedă o asemenea de mare posibilitate ca și în sistemul nervos al omului, pentru a putea arăta reacțiunile întocmai, pe căi mecanice. De prezent el lucrează la perfecționarea acestui instrument. Acest instrument inventat din nou conține patru sârme deosebite, acordate precis și minuțios, lungi cam patru picioare, cari stau în legătură cu reostatul, dinamicerul și cu sârma pe pământ. Viteza diferită a oscilațiilor sau vibrațiilor a probelor de sânge produce la anumite locuri, însemnate precis, prin lovituri ușoare de ciocan, în schimbări de ton, din cari o ureche exercitată poate deosebi cu ușurință vibrațiuni bolnave.

Să ne întoarcem dar iar la obiectul nostru de in-

cercare. Persoana de încercare trebuie să-și descopere partea superioară a corpului și cu fața întoarsă spre Vest să stee pe două plăci de zinc, cari sunt legate printr'o sârmă cu coperișul și cu pământul. Se poate încă aminti, că legătura pământului vine aranjată prin aceea, că sârma este înădită într'un tub de vapor. Acest sistem de tuburi de vapor să află în legătură cu pământul prin pivniță și compune un contact deplin cu pământul. Exprimat în mod tehnic, atât dinamicerul cât și persoana de încercare sunt pământesti, pentru că ambi stau în directă legătură cu pământul. Scopul acestui aparat sau pregătire vine mai ușor de înțeles dacă noi amintim, că la aparatele lui Abrams nu va veni folosită nici o baterie. Dar, va întreba cineva, de unde vine energia condusă prin toată mașinăria? Răspunsul sună: Aici sunt active curente de pământ, magnetice, deci aceleași puteri, cari cauzează direcțiunea de Nord și Sud a acului magnetic. Acestea curente plutesc în continuu între polul magnetic de Nord și Sud; pentru că planeta noastră, în realitate, e un magnet uriaș. Aceste curente electro-magnetice străbat pe drumul lor, între Poluri, legătura pământului, atunci intră în dinamicer, unde iau energia radioactivă a probei de sânge și atunci o conduc în amplificator, care le întărește multiplu; de aici merge călătoria mai departe prin sistemul nervos al persoanei de încercare, și printre picioare și plăcile de zinc iară la pământ. Prin urmare corpul obiectului de încercare este acela care leagă cercul curentului.

Dacă persoana ar sta în direcțiunea de Nord-Sud, așa imediat ar intra corpul în relațiuni cu curentele pământului și îndată ar deveni asemenea unui compas, magnetizat într'un grad atât de puternic, că oscilațiunile fine electrice, venind din dinamicer, ar înceta pe deplin. Asemenea s'a întâmplat aceasta și cu poziția îndreptată spre Ost; în cazul acesta „curent“ul acestor curente—pricinuite sau cauzate prin rotațiunea pământului dela Vest la Ost și încă alte anumite cauze, cât și liniile de putere magnetice influențate din partea soarelui—ar reda vibrațiunile sau oscilațiunile numai nedeslășite. Din această cauză trebuie ca persoana de încercare să stee tocmai în direcțiunea Vestului geografic. Aceasta nu este activitatea radiului, ce vine condusă prin sârma dinamicerului, pentru că e natural că particulele radioactive nu pot fi conduse prin sârmă. Dar energia produsă prin activitatea radiului a electronilor oscilați sau vibrați întră în funicular [drumul sârmei]. In asemenea înțeles putem spune, că în realitate nu vocea omenească vine transmisă prin sârma telefonului, deși noi suntem obișnuiți a întrebuița această expresie, pentru că tehnic luată, această expresiune este neadevărată. Vocea noastră produce valuri de sunete, cari ca curente electrice, vor fi conduse mai departe. La fel putem spune, că aceasta este efectul vibrațiilor sau oscilațiilor electrice, care vine condus prin reostatele lui dr. Abrams și sistemul nervos al persoanei de încercare, și care în modul acesta arată reacțiunile. Noi dăm aici o descriere a unei constatări, făcută prin mijlocirea aparatului Abramic.

Îndată ce persoana de încercare și-a luat [ocupat]

locul ei pe plăcile de zinc și celelalte legături au fost puse, a fost adusă o poteoavă magnetificată în cea mai apropiată vecinătate a dinamicerului, pentru a distruge acțiunile radioactive ale anterioarei probe de sânge. Medicul a explicat, că zguduiriile oscilate ale sistemului nervos pot fi constatate mai ușor în regiunea abdomenului, cu toate că tot aceste reacțiuni să pot produce la nervii spatelor, dacă electrodul [fiecare din conductorii băgați într'un fluid], înloc să se pună pe frunte să pune pe creștet. Abrams susține, că sunt vre-o douăzeci și cinci de căi pentru a produce atari reacțiuni prin cari i se oferă medicului rectificarea diagnozei la posibilitatea extremă.

Ambele reostate au fost, în primul rând, așezate la punctul 49. Abrams explică, că la așezarea ambelor reostate la această cifră, să vor produce reacțiuni de stomac, bineînțeles, dacă să cercetează sânge omeneșc; pe când la cercetarea sângelui de animal nu se produce nici o reacțiune. Mai departe să poate constata prin modul și chipul cum devine reacțiunea, că sângele aparține unui bărbat sau unei femei. Pe când medicul punca proba de sânge în dinamicer, a desemnat pe corpul persoanei de încercare, poate un țol la stânga și unul la dreapta de buric, un loc. La aceasta el a deslușit că, dacă sângele aparține unui bărbat s'ar arăta reacțiunea pe partea stângă a locului desemnat. Imediat după aceasta reacțiunea s'a putut vedea lămurit pe partea stângă: a fost deci „sânge hărbătesc.“

După proba cu cifra 49 amândouă arătătoarele ceasornice a ambelor reostate au fost puse pe 50; aceasta este viteza vibrațională la cancer (rac). Numai acest singur grad de viteză a oscilațiilor poate trece reostatele la cifra 50. Dacă în atomii ajunși la constatare se prezintă vibrațiuni de cancer, atunci, la întocmirea reostatelor pe 50, energia iradiindă trinite vibrațiunile ei prin reostate în o anumită despărțire a sistemului nervos, și apoi, prin lărgirea vaselor sanguine într'un anumit loc al abdomenului, își fac apariția. Deci vârful măduvei spinării se dovedește ca aparat de schimbare al sistemului nervos, care conduce feluritele grade de viteză ale vibrațiilor numai prin înhămări de nervi, dar nicicând prin alte mijloace. Lărgirea sau „reacțiune“, cum această apariție se numește, nu poate fi constatată prin bateri sau prin mijlocirea unor globulele de măduvă de soc aduse în apropiere, sau să fie găsite printr'un cilindru de sticlă. Baterea să face în modul următor: Să pune degetul arătător și cel mijlociu dela o mână pe loc și cu degetul arătător dela cealaltă mână să bate pe ambele degete. Aceasta—dacă nu e o aglomerare de sânge pe locul acela—produce todeauna un ton curat și clar; dacă acolo vasele sanguine sunt lărgite, atunci tonul e slab și innăbușit. La câteva exerciții se poate cunoaște ușor deosebirea prin sunet.

În cazul nostru, îndată ce reostatele au fost puse la 50, se prezintă la baterie, în locul numit, un ton innăbușit. După aceasta a urmat proba cilindrului de sticlă: medicul a lăsat un cilindru de sticlă să lăunece ușor peste abdomen și la locul unde, după tabela lui Abrams, trebuiau să se arate reacțiuni de

cancer, ea a fost trasă sus. Această reacțiune arată prezența cancerului în proba de sânge. Totuși când reostatele au fost întocmite altcum, în câteva secunde, această reacțiune a dispărut; cilindrul de sticlă n'a fost mai mult tras sus, nici nu s'a putut observa mai departe tonul innăbușit. Din aceasta s'a putut ușor vedea că dispariția reacțiunii prin schimbarea reostatelor s'a cauzat la un punct de rezistență, prin care o trecere a vitezei de cancer a fost făcută imposibilă.

Pentru a putea proba însuși și a practica lucrul, am rugat prietenos pe medic să-mi dea mie în mână cilindrul de sticlă. Cererea mi-a fost garantată și întocmai ca înainte, pe o altă cifră, tragerea a încetat. Pentru a face o altă încercare mai departe am îndepărtat sângele din dinamicer. Zece secunde după aceasta reacțiunea a fost dispărută, cilindrul nu se mai lipi de corpul persoanei de încercare, indiferent că reostatele au stat pe cifra 50 sau nu. Dar îndată ce am pus sângele din nou în dinamicer, reacțiunea se prezintă imediat în acelaș loc ca și înainte, și ținu atât timp cât au stat reostatele pe cifra 50. Mai târziu acest experiment a fost repetat, fără ca eu să știu ceva despre îndepărtarea probei de sânge; rezultatul a fost acelaș, ceea ce dovedește că apariția și dispoziția reacțiunii nici într'un chip nu s'a putut întemeia pe o închipuire. Atunci am rugat pe persoana de încercare să se întoarcă odată și să părăsească direcțiunea vestică. Imediat ce omul s'a întors, reacțiunea nu s'a mai arătat, neluând în considerație sângele în dinamicer și reostatele întocmite pe cifra 50. După aceasta omul s'a întors iară la Vest și cam în zece secunde a apărut din nou reacțiunea.

După ce reacțiunea a dovedit simptomele boalelor de cancer în proba de sânge a fost că, în cercetările mai departe, să se constateze cât de departe a progresat morbul. În socul acesta a fost întocmit un reostat pe cifra 50, în timp ce celalalt era îndreptat pe punctul cel mai înalt și de aici treptat, tot mai jos până ce reacțiunea s'a oprit. Când a fost ajuns punctul la care tonul innăbușit a dispărut, medicul a ordonat asistentului „oprire“ și atunci au fost notate cifrele pe care sta al doilea reostat. A fost un număr înalt [mare] care arăta, că deja un însemnat focar de cancer amenința corpul pacientului.

Deci să se constate, de s'au adunat substanțe de otrăvuri într'un loc al corpului și în care. Deși energia electrică la cancer este manubilă, prin reostate, când acestea sunt întocmite pe cifra 50, totuși ea diferă ceva—după situația focarului—in intențitatea ei. Dacă o persoană e cuprinsă de cancer de stomac iar alta de cancer de pept la cercetarea probei de sânge atunci sângele în dinamicer, la ambele persoane la cifra 50, va provoca din abdomen reacțiunea generală de cancer; afară de aceasta va mai înfriuri pe două diferite „organ“-nerv. După cum să știe, fiecare organ al corpului stă, prin nervi, în legătură cu un cerc determinat și limitat al abdomenului. Pentru aceea a așezat explicătorul nostru ambele reostate pe cifra 50 îndărăt și a început a bate toate aceste cercuri organice la abdomenul persoanei de încercare, la care el, afară de focarul de cancer deja constatat, a mai aflat un loc innădușit. La acea-

sta și-a pus el cilindrul său de sticlă care îndată a fost înțepenit și prin aceasta a dovedit constatarea. Medicul a însemnat locul și să uită la tabela lui Abrams, cu ce organ sau cu care parte a fost legat acel canton de nervi. El a putut spune pacientului cu siguranță că partea dreaptă deasupra abdomenului are format un focar periculos de cancer. În ziua următoare o cercetare cu razele Röntgen a adevărat această diagnoză.

După constatarea cancerului medicul a mers mai departe pentru a cerceta proba de sânge la alte simptome de boală. Reostatele au fost întocmite pe cifra 42; aceasta este cifra care descopere tuberculoza. Aici n'a apărut nici o reacțiune. Deci el a întocmit reostatele pe cifra 57, numărul care arată sifilisul moștenit. Acum să arătăm din nou și clar o reacțiune, ceea ce dovedea că morbul era în sânge. Dr. Abrams susține că sifilisul formează baza generală pentru toate celelalte boale și aproape fiecare om e încolțit, mai mult sau mai puțin, de acest germen, fie că l-a moștenit sau că l-a câștigat însuși. El susține că acest germen, adesea, se produce prin vaccinare. Acest fel de boală o numește el „Sifilis animalic.“ Reacțiuni sifilitice pot veni din rănile de vaccinare. Asemenea reacțiuni pot fi provocate prin substanța „curată“ de vaccinare, adusă în dinamicer. De aceea ne spune dr. Abrams că materia de vaccinare trebuie să fie înainte curățită, iar aceasta s'ar putea face prin aceea, că să pune pentru câteva minute înaintea unor raze cu o lumină albastră și după aceea cu galbenă, pentru ca puterea vibrațională a acestor raze să efectueze o distrugere supra dispozițiunii tuberculoze sau sifilitice agățată pe substanța de vaccinare.

Pentru interesare am lăsat să se cerceteze și sângele meu cât și a unui aproape cunoscut al meu. Cu teate că n'am amintit nici un singur simptom de boală, se dovediră, ambele diagnoze, în fiecare privință, adevărate, deși au fost cu totul deosebite una de alta. De atunci încoace am cunoscut mai mult ca o sută de bărbați și femei cari și-au constatat diagnoza prin metoda lui Abrams. Dar deși suferințele le-au fost diferite una de alta ca și naturile lor, diagnozele, afară de câteva excepții, au fost în întregime adevărate.

Natural, acești Electroni-Diagnoze, pretind o mare îngrijire și o bogată măsură de iscusințe sau dibăcie. Dacă diagnoza de pildă la „ciocănire“ [baterie], din nebăgare de seamă, ar trece-o cu vederea, aceasta ușor ar putea fi chiar aceea, care o arată organul bolnav, și această neglijare ar conduce la o diagnoză neîndestulătoare cu privire la condiția pacientului. Medicul încă nu trebuie să uite dinamicerul cu magnetul-potcoavă pentru a distruge toate puterile radioactive a probei de sânge anterioare, des-

magnetizându-le și 48 de ore înainte de tragarea sângelui să nu se ia nici un fel de medicamente, fiindcă acestea ca un moment distrugător influențează preciziunea diagnozei.

Nevoile cauzează și câștigarea unei persoane de probă aptă și sănătoasă. Câteodată observarea reacțiilor prin ciocănire e împiedecată prin beuturi sau printr'un stomac deja prea încărcat, sau prin alte metode. Altădată, cauzele pot să armonizeze cercetarea. De aceea se speră că multe din aceste greutăți vor putea fi înlăturate prin „Oscillopfon“-ul lui Abrams, deoarece acesta înlocuiește pe deplin persoane de încercare.

Deși pe acest pământ nimic nu există perfect, totuși se poate susține, că la diagnozele constatate prin sistemul lui Abrams, în comparație cu toate alte metode, sunt cele mai puține greșuri. O excepție, cu privire la meritul încrederii, o face numai singură diagnoza de ochi. Minții omenești nedezvoltată în ale medicinei se pare aceasta luminând, că pe căi mecanice se poate ajunge la o diagnoză mai științifică și mai precisă decât prin întrebuintarea de azi a metodei: „întrebare și răspuns“, supusă întâmplării, la care medicul nu arareori e îndus în eroare prin răspunsurile neadevărate ale pacientului. Medicul de rând se încrede mai ales în răspunsurile și declarațiile pacientului, cât și în rezultatele obținute actual de încercările laboratoarelor simple. Pe aceste informațiuni, primite astfel se poate constata decât o diagnoză presupusă, în ce privește felul și locul boalei. El încearcă atunci a ajunge părțile atacate prin stomac. Câteodată reușește însănătoșarea, dar de multe ori —după exactitatea probabilei diagnoză și după înrîurirea medicinei dată—nu.

Dacă un medicament înrîurează însănătoșarea, totuși la drept vorbind, cauza pentru această înrîurire rămâne necunoscută. Cităm aici pe dr. Paul H. De Kruif dela Fundația Rockefeller, care pentru apărarea medicinei cât și contra Metodei-Electronilor lui dr. Abrams, a scris un articol, în care face următoarele mărturisiri interesante: „Neluând în considerare mulțimea progreselor cari s'au făcut prin cunoștința cauzei și a precauțiunii feluritelor boale, rămâne totuși o mare taină însănătoșarea celor mai multe din acestea.“ După dr. Abrams această taină constă numai în aceea, că mișcările electronice ale atomilor imbolnăviți să fie aduse iară în condițiunea lor normală. Anumite medicamente aduc până la un anumit grad de înfăptuire și în acest grad influențează însănătoșarea. Totuși, foarte adesea, această însănătoșare va fi împiedecată din cauza că prin medicamente i se dă corpului otrăvuri cari înrîurează tot așa de mult ca și vibrațiunile bolnăvicioase, cari deja au încetat.

(Va urma)

CEAS DE LINIȘTE.

Din cer cad sărutări în noaptea asta.
Încet, ușor, ca fulgii de zăpadă
Cad sărutări de dragoste
Din cerul luminos și cald de vară.

Cad lin pe ochii care 'n întunec
Intrezăresc fantome de iubire.
Pe ochii triști și rugători în cari
Mai licărește-o rază de speranță.

Cad lin pe trupuri albe, neatînse
De mirele—asteptat ce nu mai vine.
Gingașe trupuri, candelae uitate,
Plecoape ce se 'nchid de-ascuse doruri.

VĂ FAC cunoscut fraților evanghelia pe care am binevestit-o vouă, pe care ați și primit-o, în care și stați, prin care și sunteți mântuiți, dacă țineți cu tărie cu ce cuvând v'am binevestit vouă, afară numai dacă înzadar ați crezut. Căci v'am dat în cele dintâi aceea ce am și primit, că Christos potrivit Scripturilor a murit pentru păcatele noastre. Și că fu înmormântat, și că a înviat a treia zi potrivit Scripturilor, și că se arată lui Chefa, după aceea celor doisprezece. În urmă se arată de odată la peste cinci sute de frați, dintre care mai mulți sunt rămași până acum, iar unii adormiră. După aceea se arată lui Iacob, în urmă tuturor apostolilor. Iar în urmă de toți mi se arată și mie, nașterii timpurii oare cum. Căci dintre apostoli eu sunt cel mai mic, ca unul care nu sunt de îndestul să fiu numit apostol, pentru că am urmărit biserică lui Dumnezeu; însă prin darul lui Dumnezeu sunt aceea ce sunt, și darul său față de mine nu s'a făcut nelucrător, dar am muncit mai mult decât dânsii toți, și nu eu ci darul lui Dumnezeu împreună cu mine. Deci fie că eu, fie că aceia, așa predicăm și astfel ați crezut.

„Iar dacă se predică Christos că a înviat dintre morți, cum zic unii dintre voi că nu este înviere din morți? Iar dacă nu este înviere de morți, nici Christos n'a înviat; iar dacă Christos n'a înviat, deșartă este dar predica noastră, deșartă și credința voastră; dară suntem aflați și martori mincinoși ai lui Dumnezeu, fiind că am mărturisit împotriva lui Dumnezeu că a înviat pe Christos, pe care nu l-a înviat dacă cu adevărat morții nu înviază. Căci dacă morții nu se înviază, nici Christos n'a fost înviat; iar dacă Christos n'a fost înviat, deșartă este credința voastră, sunteți încă în păcatele voastre; prin urmare pierduți sunt și cei adormiți în Christos. Dacă în viața aceasta suntem numai nădăjduind în Christos, suntem mai de plâns de cât toți oamenii.

„Acum însă Christos a fost înviat dintre morți, pângă celor adormiți. Căci de oarece printr'un om este moarte, printr'un om este și înviere a morților. Pentru că după cum în Adam toți mor, astfel și în Christos toți vii vor fi făcuți. Dar fiecare în a sa ceată; pângă este Christos apoi cei ai lui Christos la venirea sa, după aceea va fi sfârșitul, când dă lui Dumnezeu și Tatăl împărăția, când va fi desființat orice domnie și orice stăpânire și putere. Căci trebuie ca el să împărătească până ce „va fi pus pe toți vrăjmașii sub picioarele sale“. Moartea, cel din urmă vrăjmaș, este desființată; „căci tot a supus sub picioarele lui.“ Iar când zice că tot a fost supus, învederat este că afară de cel care i-a supus lui toate. atunci și Fiul însuși va fi supus celui care i-a supus toate, ca să fie Dumnezeu totul în

tot. Fiind că ce vor face cei care se botează pentru cei morți? În sfârșit dacă morții nu se înviază, pentru ce se mai botează pentru dânsii? Pentru ce stăm și noi în primădie în fiecare ceas? În fiecare zi mor, pe lauda voastră, fraților, pe care o am în Christos Isus Domnul nostru. Dacă ca om m'am luptat cu dobitoace sălbatice în Efes, care-mi este folosul? Dacă morții nu se înviază, „să mâncăm și să bem căci mâine murim.“ Nu fiți rătăciți; vorbiri rele strică obiceiuri bune. Treziți-vă cum se cade și nu păcătuiți; căci unii au necunoștință de Dumnezeu, spre rușinea voastră vorbesc.

„Dar va zice cineva: cum înviază morții? În ce fel de corp vin ei?“

„Nemintosule, tu ce sameni nu răsare dacă nu va fi putrezit; și ce semini, nu semini corpul ce are să fie, ci grăuntele gol, dacă se înimerește de grâu sau de ceva din celelalte. Dar Dumnezeu îi dă corp după cum a voit, și fiecăreia dintre semințe corpul ei. Nu orice trup este același trup; ci altul trup de oameni, altul trup de vite, altul trup de paseri, altul de pești. Și sunt corpuri cerești, și corpuri pământesti; dar alta este mărirea celor cerești, și alta a celor pământesti; alta este strălucirea soarelui, și alta strălucirea lunii, și alta strălucirea stelelor; căci stea de stea se deosebește în strălucire.

„Astfel este și învierea morților. Este semănat în putrejună, se scoală în neputrejună; este semănat în necinse, se scoală în mărirea; este semănat în slăbiciune, se scoală în putere; este semănat corp firesc, se scoală corp spiritual; dacă este corp firesc, este și spiritual. Astfel și este scris: „s'a făcut întâiul om Adam spre suflet de viață;“ cel din urmă Adam spre spirit dătător de viață. Dar nu spiritual este cel dintâi ci firescul, după aceea spiritualul. Întâiul om este „din pământ, de lut“, al doilea om, Domnul, este din cer. Ce fel este cel din lut, astfel sunt și cei de lut, și ce fel cel ceresc, astfel sunt și cei cerești; și după cum am purtat chipul celui de lut, vom purta și chipul celui ceresc.

„Aceasta însă o zic, fraților, că trup și sânge nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu, nici putrejună nu moștenește neputrejună.

„Iată taină vă spun; toți nu vom adormi, dar toți vom fi schimbați, într'un moment într'o clipeală de ochiu, la cea din urmă trâmbiță; căci va trâmbița și morții se vor scula fără stricăciune și noi vom fi schimbați. Pentru că trebuie ca stricăciosul acesta să îmbrace nesticăciune și muritorul acesta să îmbrace nemurire.

„Iar când stricăciosul acesta va fi îmbrăcat nesticăciune și muritorul acesta va fi îmbrăcat nemurire, atunci va fi cuvântul

care este scris: „înghițită fu moartea spre biruire. Unde-ți este, moarte, biruința? Unde-ți este moarte, acul?” Iar acul morții este păcatul, și puterea păcatului este legea. Dar mulțumită lui Dumnezeu care ne dă

biruința prin Domnul nostru Isus Christos. De aceea, frații mei iubiți, fiți nemișcați, neclintți, prisosind totdeauna în lucrul Domnului, știind că osteneala voastră nu este deșartă în Domnul.” — 1 Corint. 15 capitol.

PAVEL CA FARISEU, CREȘTIN ȘI APOSTOL

„Și Agripa zise către Pavel: cu puțin mă îndupleci ca să mă fac Creștin. Și Pavel zise: nu numai tu ci și toți care mă ascultă astăzi să fiți astfel cum sunt eu, asfârț de aceste legături”. — Faptele 26: 27—29.

DIIALOGUL cuvintelor de mai sus s'a petrecut între regele Agripa care domnia în acele timpuri asupra Galileii, o provincie a imperiului Roman, și curajosul Apost. Pavel, care fu adus înaintea împăratului pentru a fi ascultat și de a se apăra contra iudeilor cari îi cereau viața. Precum să știe, Pavel, înainte de a fi Creștin și Apostol, fu un Fariseu de cea mai fanatică speță și care era considerată ca cea mai aproape de Dumnezeu printre ordul farizeesc sau preoțesc al jidovilor de atunci. Zelul său pentru iudaism, legea lui, poruncile și ceremoniile farizeești s'a dovedit prin persecuțiunile nemiloase ce le-a dus contra creștinilor, pe cari îi urmărea, cu imputerniciri speciale dela mai marii preoților, din loc, îi bătea, chinuia și omorea. Să presupune că, omorîrea Sf. Ștefan, cel dintâi martir al Creștinismului, afară de Domnul, s'a făcut din încuviințarea lui Pavel, fariseul și sub directa lui supraveghere. El a făcut aceste din convingere în legea strămoșască.

Dar când Domnul i-se descoperi în mod supranatural și îi arătă că el este greșit în convingerea sa, fiindcă atunci era [vârsta] jidovească cu legile și ceremoniile ei, cari numai până la Christos au fost în vigoare, iar acum s'au sfârșit, și că planul lui Dumnezeu a progresat cu un pas înainte; și că Isus—pe care jidovii, din ordinul Ministerului Cultelor jidovesc, care răspundea atunci în sistemul Sinedrian compus din preoți și farisei, și prin intermediul Ministerului de Interne a lui Pilat, l-au răstignit—era de fapt Fiul lui Dumnezeu, care veni să răscumpere neamul omenesc de la moarte; și că acest Isus fu înviat, ridicat la cer și mărit de a dreapta Tatălui, și că lucrarea de acum a lui constă din adunarea la sine din lume a unui număr hotărît și mărginit de credincoși pentru a se face părtași mai întâi rușinei și batjocurei ce el a avut și după aceea mării sale la Tatăl în cer; și că pentru această lucrare Dumnezeu a hotărît vârsta evanghelică, iar cu terminarea lucrării, vârsta aceasta să va sfârși, și atunci se va începe era nouă, era îndurării și binecuvântării pentru lume în general, pentru toți acei cari se vor dovedi atunci ascultători și se vor supune împărăției lui Christos care se va întemeia pe pământ pentru a distruge împărăția lui Satana și pentru a întrona dreptatea, adevărul și iubirea; de a ridica pe

oameni la desăvârșire și ai introduce în fericea și viața veșnică, când toate aceste Domnul din cer i-le descoperi, Pavel nu fu târziu la auzit. Ne asemenea altor farizei, credința sa strămoșască nu l-a împiedecat de a primi vestea și chemarea Domnului. Pe cât a fost de zelos și de energic în urmărirea și prigonirea credincioșilor, pe cari îi socotea primejdioși formelor și învățăturilor farizeești, cu un zel îndoit și cu o energie incomparabil mai mare, el a susținut cauza lui Isus și a Creștinului, odată ce el a fost convins de adevărul ei. Curajul pe care-l dă convingerea este totdeauna de admirat. Foarte puțin curaj este astăzi în lume care să izvorească din convingere. Cea mai mare parte izvorește din forță, din încăpăținare sau îndărătnicie. Orișicum, în Creștinism, cum să înfățișează astăzi, acest fel de curaj nu mai există.

Pavel n'a fost un Creștin fanatic, cum își presupun cei mai mulți infideli de astăzi, cari cred, că și Festu, guvernatorul Cesariei care sta alături de Agripa, că în Creștinism nu este nimic logic. Pavel a fost un logician ale cărui argumente despre Isus, înviere și Creștinism au suportat critica a 20 de veacuri a celor mai abili prieteni și dușmani ai Bibliei. El a vorbit înaintea guvernatorilor, împăraților, a învățaților și înțelepților din Atena, din cari nici unul nu i-a putut răspunde decât prin disprețul și forța care este ultimul mijloc al omului lipsit de argument și convingere.

Una din cele mai mari și mai logice învățături ale lui Pavel, și pentru care el a suferit mai multe batjocuri, închisori și bătăi, atât dela jidovi cât și dela neamuri, a fost învierea din morți. Învierea din morți este cea mai mare învățătură a Testamentului Nou. Pavel a susținut și învățat ori unde a mers învierea lui Isus, și ca urmare, învierea întregii omeniri. Firește, învierea lui Isus nu plăcea de loc iudeilor, cari știau că el a murit de mânele lor, și care fapt, dacă se dovedește, îi face criminali în fața lui Dumnezeu și a lumii întregi. De aceea ei au căutat prin toate mijloacele să innăbușe glasul lui Pavel, care era cel mai logic expunător al învierii lui Isus și a morților și înaintea căruia cei mai învățați ai lor își puteau freca numai mânele. Iar învierea omenirii nu plăcea de loc învățaților atenieni, care răsturna înțelepciunea lor și nimicea

DECAPITAREA SFÂNTU

CUVINTELE DEC

„Și toți cari voesc să trăiască cu temere de P

LUI APOSTOL PAVEL

BCU Cluj Central University Library Cluj

CAPITATULUI:
"omnezeu în Christos Isus vor fi persecutați".

ui
il-
se

încrederea poporului în învățăturile lor cari spuneau că nu este și nu are să fie nici o înviere. În mai multe rânduri Pavel a fost adus înaintea lor.

În fața acestora ca și în fața jidovilor și a oricui care a voit să-l asculte, Pavel a învățat „că are să fie o înviere a dreptilor și a nedreptilor.” El declară: „Pentru ce se socotește de necrezut la voi dacă Dumnezeu înviează pe morți?” (Fapte 26:8) Argumentul său era: De ce n'ar putea un Dumnezeu atotputernic care a creat universul, sute de milioane de planete, stele, lumi, a cauzat venirea în existență a miriade de totfelul de vietăți, plante, flori, etc. etc. de ce n'ar putea unul ca acesta să învie pe morți?

Mai mult, el raționa: ar fi oare aceea logic, rezonabil și înțelept, ca un Dumnezeu atotputernic după ce a creat lumea aceasta și a umplut-o cu creaturi atât de diverse și frumoase, să se dovedească pe urmă incapabil de a le ține în viață, a ține între ele regulă și din cauza aceasta să le lase să se chinue și să se stingă cu desăvârșire? Desigur nu! Este mult mai înțelept și mai logic—și ceea ce este și mai interesant—mai în armonie cu toate dorințele drepte și cinstită ale oamenilor cinstiti, mai în armonie cu întreaga natură, cu caracterul lui Dumnezeu, și cu orice rațiune a dreptei judecăți, ca omul să trăiască și să nu moară niciodată! decât a crede că el se nască numai spre a fi o privesc temporară și mizerabilă a naturii.

Pavel și-a bazat învățătura sa despre învierea morților pe dovezi din trei izvoare, și anume: 1) Domnul i-s'a arătat pe cale către Damasc, de a cărui mărire când l-a văzut și-a pierdut vederea și a putut-o reprimi numai prin vindecare supranaturală tot de la Domnul (Fapte 1:1-9; a 2) pe baza și mărturia a 500 de martori cari l-au văzut pe Domnul după învierea sa din morți, și cari l-au cunoscut personal înainte de a fi omorât de preoți, afară de mărturia celorlalți 11 apostoli, cărora Domnul li s'a arătat mai de multe ori (1 Corinteni 15:4-6); și a 3) pe baza argumentelor logice arătate în aliniatul precedent.

El a învățat în mod consistent că moartea ce domnește astăzi pe pământ este drept o urmare a păcatului din Eden, în care păcat și de ale cărui urmări s'au împărtășit toți urmașii lui Adam. (Romani 6:23; 5:12) El a arătat că venirea lui Isus în lume a fost pentru a răscumpăra neamul omenesc dela moarte, lucru pe care el l-a îndeplinit pe alvar, dându-se drept preț de răscumpărare ntru Adam cel mort și în scopul de-aluce la viață. (1 Timotei 2:5, 6) El a învățat un Isus mort nu putea să elibereze omea din mormânt, pe care o răscumpărase 1 moartea sa, și de aceea Dumnezeu l-a

înviat, la ridicat de a dreapta Sa, l-a îmbrăcat cu putere și l-a pus să fie Judecătorul lor, pentru care scop el a și hotărât în planul Său o Zi de Judecată, care zi este încă în viitor, dar aproape, și care are să dureze o mie de ani. (Fapte 17:31) Când aceea Zi va sosi—a învățat el mai departe—Christos va veni pentru a doua oră în lume, va nimici toate lucrurile rele ce Satana de șase mii de ani i-a învățat pe oameni, va introduce împărăția sa, și va domni maiestros timp de o mie de ani până ce va pune pe toți dușmanii sub picioarele sale, și moartea fiind cel din urmă dușman, va fi desființată cu desăvârșire pentru că oamenii vor trăi atunci în etern și nu vor avea să moară, ca acum. (1 Corinteni 15:25, 26) Toți cei din morminte vor eși atunci, pentru a avea prilejul pentru mântuirea pe care Christos le-a câștigat-o. Foarte logic el învăța: „Acum însă Christos a fost înviat dintre morți, părăgă [sau un semn înainte] a celor adormiți. Căci deoarece printr'un om [Adam] este moartea, printr'un om [Omul Isus Christos] este și învierea morților. Pentru că după cum în Adam toți mor, astfel și în Christos toți vii vor fi făcuți.”—1 Corinteni 15:20-22.

O ce veste minunată este aceasta pentru o lume muritoare, pentru o lume ale cărei fericiri și bucurii sunt ruinate prin dureri și moarte! Ce fericire și speranță ne umple când ne gândim că deși suntem acum siliți să ne culcăm și să dormim somnul de moarte, inconștienți în tot timpul cât vom dormi, va veni în fine o Dimineată când Domnul ne va striga: Deșteptare! Va fi ceasul despre care Domnul a zis: „Nu vă minunați de aceasta că vine ceasul când toți cari sunt în morminte vor auzi glasul Lui și vor eși.” (Ioan 5:28) Nu-i mirare că Pavel declara, „că dorul stăruitor al făpturei așteaptă cu nerăbdare” sosirea acestei fericite Zi a lui Christos.—Romani 8:19-22.

Este adevărat, că înțelepții lumii de azi, și mai ales aceia cari să consideră pe ei prea înțelepți, își bat joc de idea unei învieri a oamenilor, cum și-au bătut unii filosofi când l-au ascultat pe Pavel. (Fapte 17:18) Dar noi nu le așteptăm aceste lucruri nici dela învățării de astăzi nici dela filosofii din vechime, ci de la Dumnezeul nostru care ne-a creat, și de la măritul și atotputernicul nostru Domn Isus, care ne-a răscumpărat, și care este autorizat de Tatăl să aducă toate acestea.

Înțeleptul de astăzi [îngâmfat] spune: „Nu este Dumnezeu”, iar Scripturile spun că tot așa zice și nebunul. (Psalm 14:2) Aceștia pun motive, că: dacă ar învia toți câți au murit dela Adam până acum, n'ar încăpea pe pământ și ar trebui să steie câteva rânduri unul peste altul peste întreg pământul. Acesta este însă un argument din cele mai

slabe contra învierii din partea învățaților. Căci după socoteala făcută de curând, cele 20 de mii de milioane de oameni ce au trăit dela Adam încoace, ar încăpea toți în Statul Texas din America, dându-i-se fiecăruia 10 picioare pătrate de pământ, pe care să stea. Statul Texas este numai unul din cele 45 de State cari formează Statele-Unite ale Americii. Unde este apoi pământul întreg? care până astăzi este în cea mai mare parte pustietăți, nelucrat și nelocuit. Dumnezeu, poate scoate tocmai de cât va fi nevoie, a nu mai aminti că Dumnezeu mai are afară de pământul nostru, milioane și milioane de alte planete, pe care El le poate pune la dispoziția celor înviați. Și de ce n'ar face-o dacă ar fi nevoie?

Tot așa este de slab și argumentul, că ce moare și se face odată praf nu se mai poate aduna să formeze o ființă ca aceea care a fost. Nici nu e nevoie, domnilor! Un mecanic pentru ca să înlocuiască o roată stricată, nare nevoie de fărâmurile roței vechi ca să facă una nouă. El o face din orice bucată de fier, și o poate face ca se corespundă în toate celei vechi. Placa cu note a unui gramofon când cade jos să zdrobește și nu mai cântă, și pare absolut cu neputință a o mai repara ca să fie întocmai ca placa veche. I-se strică fizicul, tonul se pierde și nu mai e bună la nimic. Dar acela care a făcut pe cea dintâi, are desigur mașina să facă una în tocmai la fel în mărime și formă, iar cel care a cântat la formarea celei dintâi, poate să cânte și la a doua formațiune, așa ca să reproducă o a doua care va corespunde în toate celei vechi. Nu este absolut nevoie ca să fie exact aceleași bucăți zdrobite, deși aceste să pot turna din nou și să facă parte ca material prelucrat.

Așa și Dumnezeu. Pământul e materia din care a fost format primul om. Suflarea pe care a cauzat-o să intre în nările lui și care l-a însuflețit, a fost din aer. Nimic mai mult. Omul a căzut. El a mers în pulbere, de unde a fost luat. Oare nu sunt toate aceste și acum la îndemâna lui Dumnezeu? Ce-i lipsește Lui? Puterea o are, materia o are în pământ și în atmosferă, iar vocea de pe placă sau caracterul omului mort el o păstrează în marea și nemărginita carte a Memoriei Sale, pe care o poate reproduce în ori care alt organism la moment.

Ce minunat și simplu! Și tot disprețuitul Pavel declară: „Nemintosule, tu ce sameni

nu răsare dacă nu va fi putrezit. Și ce sameni, nu sameni corpul ce are să fie, ci grăuntele gol, dacă să înmerește de grâu sau ceva din celelalte. Dar Dumnezeu îi dă corp după cum a voit și fiecăruia dintre seminți corpul ei. Astfel este și învierea morților.” —1 Corinteni 15:36-42.

Iar în ce privește că omul s'ar fi coborât dela maimuță, este un fapt cu desăvârșire lipsit nu numai de dovezi temeinice dar absolut de orice dovezi. Nu există o singură dovadă la aceasta. Rațiunea și logica sunt cu desăvârșire contra acestei idei. În loc ca omul să facă progres, el face regres—dă înapoi. Acum cinci șase mii de ani oamenii trăiau câte opt și nouă sute de ani, astăzi nu trăesc nici a zecca parte din aceștia. Aceasta nu se poate numi evoluție. Immulțirea cunoștinței de azi nu-i dovadă de origine și progresul omului dela maimuță. Românii cari au trăit acum 200 de ani deși n'au avut în unele privințe atâta cunoștință ca cei de acuma, n'au fost mai maimuțe ca cei de azi. Și așa mai departe.

Astfel vedem cum Pavel n'a fost un fanatic rătăcit. El a susținut un lucru absolut întemeiat care este înconjurat de dovezi rezonabile și sigure că se va îndeplini. El a fost pe deplin convins de adevărul pe care l-a predicat cu privire la înviere. Aceasta i-a dat lui tărie, curaj și bucurie. El a fost în stare să sufere orice, și a suferit, socotind toate alte onoruri și avantaje lumești ca gunoae față de privilegiul de a fi cu Christos. Iată ce zicea el despre sine: „Dar într'adevăr și socotesc că toate sunt pagubă pentru înălțimea cunoștinței lui Christos Isus, Domnul meu, pentru care toate 'mi fură pagubite, și le socotesc ca gunoae ca să dobândesc pe Christos.”—Filipeni 3:8.

El a dus și a apărat cauza lui Christos cu sfințenie și energie până la moarte. A murit glorios în arena de luptă în apărarea credinței și adevărului dumnezeesc, a suferit martirajul pentru Domnul în oastea căruia s'a înscris, și în sfârșit a putut spune mulțumit: „Lupta bună m'am luptat drumul l-am făcut, credința am păzit. În sfârșit îmi este păstrată a îndreptăririi cunună, pe care mi o va da în ziua aceea Domnul, dreptul Judecător, dar nu numai mie, ci și tuturor cari au iubit arătarea lui.”—2 Timotei 4:78.

Scrierile și munca lui Pavel stau în al doilea rând după ale lui Christos. Fără de ele omenirea ar fi suferit o mare pierdere.

MARȘUL CIVILIZAȚIEI

ERA NUMAI un vis!—la începutul anului 1923—mi-se părea că mă aflu într'o vale pustie, într'un loc plin de spaimă și de vedeniile morții. Nori negri și neguri groase învăleau orice clipă, așa că nu-mi puteam face nici o

priveliște asupra acestor ciudate locuri.

Nu mai când în când, ca la lumina unui fulger, putui să recunosc în asemenea clipe, învălmașala de oameni, gloate încăerate năpustindu-se sălbatic unele asupra altora!

Deodată să arătă înaintea mea o făptură mare, învălăită într-o mantie înfăldurată. Ea avu o influență liniștitoare asupra mea, și-mi făcu impresia ca și cum cineva mi-ar da toate deslușirile asupra întâmplărilor tănuite cari forfoteau în jurul meu. Își pironi privirile ei tăioase asupra mea, și totuși mă simțeam ca întărit și mângăiat de ele. Frica îmi dispăru și mă simțeam în siguranță. Atunci mă încumetai să o întreb de nume și de locul unde mă aflam. Și ea îmi răspunse răs-picat:

Sunt și mă numesc „Adevărul“ și ne aflăm pe drumurile vieții. Înaintea noastră se află viitorul, îndărăt trecutul, iar aici unde stăm este prezentul.“

„Este marșul Civilizației“ răspunse vocea: „este progresul omenirii din zilele noastre. Aruncăți numai privirea în trecut“.

Îmi întorsei privirile în neguroasele îndepărtări, și de astă dată văzui totul mai deslușit.

Prietenul Adevăr, îmi lămuri că întâmplările pe cari eu le observai, înfățișează întâmplările istoriei lumii, în desfășurarea lor treptată. Cu nimore mă convinsesi că nenumăratele măriri ale istoriei cari odinioară îți furau ochii, acum sunt șterse și supăraoare, după cum unele cari pe atunci păreau nevrednice de luat în seamă, azi îți iau vederile prin strălucirea lor. Chiar multe evenimente epocale, însemnate în vremea lor, par azi în orice privință lipsite de orice interes. În curând însă, văzui o mică colină, pe unde părea că trece drumul mare al vieții. Acolo mi se pironi privirea pe ceva, de care sufletul meu fu zguduit.

Pe îngusta și spinoasa potecă, care trecea peste acea colină, mergea un om. Cu sufletul obosit urca la deal. El ducea la deal o cruce grea pe umerii săi, care mai îl doborî la pământ. Din fruntea lui de măreție regească, dar împunsă de spini, picura sângele. Când ajunse în vârful colinei se năpustiră asupra lui ca niște umbre, ființe omenesti. Auzii apoi lovituri de ciocane și îl văzui răstignit pe cruce. Auzii destul de lămurit batjocurile mulțimii, și asta îmi tăcu așa de rău.

Prietenul Adevărul, îmi șopti trist la ureche: „Acesta este omul durerilor“, și îndată îmi dădui seama: Văzusem cea mai mare și mai zguduitoare tragedie! Poporul cel zălud, omorise pe cel mai drept care se dăduse jertfă, pentru răscumpărarea lor din păcate.

Pe drumul acesta, văzui mare învălmășag de lume trecând în lungi procesiuni. În acelaș timp văzui mai departe, tăind drumul, o poartă strășnică, care purta scris pe frontispiciul ei „Moartea“ prin care trecea pornit din negurile trecutului și străbătând prezentul—marșul civilizației!

Atunci îmi amintii de cuvintele celui pe care îl văzusem murind pe cruce: Eu sunt viu; mort am fost și iată trăesc“.

El însuși a trecut pragul acestei porți și totuși a triumfat asupra acestui puternic vrășmaș pe care l-a răpus. El este singura stea a nădejdiilor noastre, ce licărește milioanele de ființe ome-

nești, care și ele trebuie să treacă pragul acestei înfricoșate porți.

„Privește acum prezentul“ îmi spuse Adevărul. Din el vei învăța o neprețuită lecție, numai privind roadele civilizației lui. De mii de ani se străduiesc oamenii să ajungă țelul lor cel mai drag, la desăvârșire. Și după nenumărate străduințe și suferințe, ar fi putut să ajungă, că mai nu-ți vine a crede, să pătrundă până și în cele din urmă taine ale vieții, pentru a stăpâni moartea și destinul. Dar privește numai la acest triumf al înțelepciunii omenesti!

Și privind mai cu luare aminte, deslușii că această învălmășeală se rânduia în grupuri de regimente cari ascultau și erau puse la ordinele conducătorilor. Deodată auzii larmă mare și văzui încăerându-se și năpustindu-se unii asupra altora.

Groaza se vedea pe toate fețele lor.

Râni sângerânde și trăsăturile fețelor înspăimântătoare și desfigurare de dureri. Să ridicase popor peste popor, luptându-se între ele—și eu mă aflam chiar în mijlocul războiului lumii.

Și iarăși văzui spaimă și groază. Moartea cu o coasă în mână, secera mii de ființe, și stafia foamei zugruma alte mii. Milioane de morți și mutilați, cât puteai vedea cu ochii! Dar îndată urmă o altă procesiune, urmând o fantomă care purta un steag pe care era o inscripție: „Sinuciziile din 1922!“ Aproape leșinat de spaimă, văzui că printre aceste mii de sinucizi se află și un mare număr de copii. Prietenul Adevărul, îmi spuse cu tristețe: Vezi roadele civilizației?

După aceea urmă o armată întreagă de narcotiști. Săltând, gesticulând, rânjindu-se și purtând semnele smintelei se învălmășau; unii într-o sălbatică voe bună, alții smulgându-se din rândurile sinucigașilor, ale căror priviri îmi zguduiră întreaga mea ființă. Procesiunea lor mi se păru nesfârșită, mânați cu toții de o patimă neînfrănată. Observai printre ei un mare număr bine îmbrăcați, cari păreau să fie din rândurile înaltei societăți, pe când grosul acestei procesiuni o formă păturile mulțimei.

Ce înfricoșate roade din pomul „Civilizației!“

Văzui apoi, în visul meu, gloata nenorocitelor jertfe din anul 1922: trecând înaintea cu brațele frânte și atârându-le fără vlagă dealungul trupului lor istovit. Mulți și-au răpus viața pe la drumurile de fier, pe la societăți de auto, prin mine, cariere de piatră sau prin fabrici. Se numărau cu miile, cei cari pentru sușul civilizației pe neașteptate, trebuiră să plătească cu viața lor, prăbușindu-se în morminte.

Acestora le urmă „gloata copiilor chinuți (mar-tiri)“, cari din pricina mizeriei părinților lor, lucrător prin fabrici, și care mizerie se resfrânse și asupra copiilor, nu puteau deveni, de cât niște degenerați (schilози). Ce urgie dar, a adus orânduirea societății, într-o vreme, când „civilizația“ își sărbătorește cel mai mare triumf al ei.

Priveliștea se schimbă iar. O armată întreagă

de femei, dureroasele jertfe ale lăcomiei și vițiu-
lui unei lumi degenerate de bărbați înainta spre
mine. În sunetul muzicelor, în gălăgie și glume
dar și în suspinele inimilor chinuite, se învălmă-
șau în drum. Multe se desprinseseră din rândurile
lor, pentru a intra în ale obișnuirilor narcotiști,
în timp ce mii dintre ele își găsiră mântuirea în
rândurile sinucigașilor.

Ce tablou înfricoșat, ce mizerie crudă!

Cete de bărbați, cu privirile pline de poftă și
cu guri pătimase, roiau în jurul acestor nenoro-
cite femei. Nenumărate dintre ele, fusese ade-
menite din frageda lor copilărie și corupte, ajun-
gând în rândurile celor mai nenorocite ființe. Ce
blestem și înfricoșătoare răspundere apasă pe
conducătorii societății cari nu iau nici o măsură
de îndreptare pe calea cea bună! Dar această
stare de lucruri nu va rămânea nepedepsită de
Dumnezeu.

Indată însă, priveliștea se schimbă, și văzui
priviri lacome, înfățișări aspre, și mâini spas-
modice. Și prietenul Adevărul îmi spuse: Ace-
stea sunt hienele „Civilizației noastre“. Ființe de
întunec și advocați de toate colțurile, lipitorii
și cămătarii diferitelor societăți: aceștia cu toții
sunt fructul „Civilizației“ din zilele noastre.

Se auzi apoi tactul pașilor unei alte procesiuni
Se auziră mai întâi sunete de trompete, apoi ur-
mară trupele „prea cuvioșilor“ locțiitori ai prin-
țului păcii. Eu observam că în marșul lor, își a-
coperea cu o mână privirea, pentru a nu mai ve-
dea arătarea milioanei de ființe, fără nici o nă-
dejde, victime ale mizeriei, cari îi întâmpinau din
toate părțile, pe când cu cealaltă mână întindeau
o cutie de colectă, pe care era scris cunoscutul
motto: Dă! dă!

Era intradevăr o priveliște măreață! Imbrăcați
în haine de sărbătoare și împodobiți cu aur și
pietre scumpe, în cari se răsfrângeau lumina
trupelor, înaintau solemn. În fruntea lor era pur-
tată o mare carte așa numita lor biblie, și pe ea
se află o maimuță împodobită și ea cu aur și ne-
stimatate. Trupele cântau cântece, pe cari eu însă
nu le înțelegeam bine, dar prietenul Adevărul mă
lămuri că prin ele preamăreau pe această mai-
muță; și mirându-mă pentru ce se bucură acest
animal de atâta cinste, Adevărul îmi răspunse,
că acești învățați o consideră ca pe strămoșul lor,
din cari se trag; și că pentru a-i simți și mai bine
mirosul sfânteniei, au așezat-o pe biblia lor. Ace-
stei procesiuni, îi urmau trei oameni. Unul din
ei, care după înfățișare și îmbrăcămintă, arăta să
fie căpetenia lor, „preacuviosul“, purta cu dânsul
un număr de măști, pe care le folosea în di-
feritele lui consfătuiri, așa că ceilalți, la dreptul
vorbind, nu știau niciodată cei cu dânsul și cine
ar fi el cu adevărat.

Cel de al doilea, care își fura ochii prin stră-
lucirea lui, purta o uniformă scumpă, iar pep-
tul său era împodobit cu o mulțime de decorații.
Intr'o parte purta o sabie mare. Al treilea, care
avea o smerită înfățișare de fățarnic, era îmbră-

cat într'o simplă haină neagră și în mână ținea
o colivie, în care se afla o sărmană ființă. Ade-
vărul mă lămuri că aceea ființă era poporul.

Și neslăbindu-o cu privirea, îi șopti câteva cu-
vinte prietenești, aruncându-i câteva fărâmaturi
de hrană printre grații; dar tot atât de des înc-
erca să o ciupească printre grații și să o bu-
chească. Cu toate rugările și vaețele ei, sârmana
prizonieră nu putea să scape liberă, până când
această ființă chinuită de desnădejde, ca eșită din
minți, lovea cu mânelé de să picoare în gratii,
până ce colivia sfărâmându-se căzu jos, așa că
procesiunea se opri. Atunci cei trei atotputernici,
împrejmuiră colivia, încercând să liniștească pe
deținuții din ea.

Să făcură atunci fel de fel de făgădueli. Și vă-
zând că nu-i pot lesne liniști, privi atunci „prea-
cuviosul“ spre ei, și în timp ce le vorbea legân-
du-se cu jurământ, le tot arunca deținuților cu
nisip în ochi. Și nereușindu-i planul nici așa, veni
atunci cel de al treilea cu sabia lui, amenințând
îngrozitor, în timp ce, ceilalți doi greu ocupați
cu documentele și actele lor; unul cu paragrafele
legilor, celalalt cu biblia (care de obicei în astfel
de împrejurări este întrebuințată și este cinstită),
pentru a împăca treburile, ceea ce după spusa
Adevărului se chiamă „incoronarea civilizației“.
Intr'adevăr, era o priveliște rară.

În urma acestor trei oameni, venea o mulțime
mare de popor în pas de marș; regimente după
regimente se perindară: cei dresați ca omoritori
de oameni. Aceștia erau cu milioanele și aveau
cu ei arme de omor. Intr'o parte purtau bidoane
mari; căci din timp în timp, pentru a-și înnăbuși
orice desgust, beau câte-o înghițitură din cea
băutură întăritoare și ațățătoare de sălbătăcii, și
pofțitoare de sânge. Și înviorați de ea, își conti-
nuau marșul mai departe.

Mă înformai dela prietenul Adevărul, asupra
conținutului acestor bidoane, care mă lămuri, că
ele conțin un fel de amestec de vinuri de o falsă
religie, un mijloc de ameteire, format din unele
substanțe chimice, în stare de a falsifica patrio-
tismul, transformând omorul și războiul nu numai
în ceva legal, dar chiar dăndule înfățișarea unei
îndatoriri (datorie morală). Zile întregi observai
eu aceste armate, defilând prin poarta morții. De
odată, observai de asemenea printre trupele ră-
mase în urmă, o purtare cu totul deosebită: cu
toții, vărsând și aruncând conținutul bidoanelor
lor, își aruncară de asemenea și armele. Rându-
rile se desfăcură și ordinea să strică. Mulți se
așezară jos în grupe; pe stradă, schimbară între
ei cuvinte îndrăsnețe, arătând mâniași bidoanele
goale și pe cei trei tirani din capul coloanelor
(armatelor), cari nu bănuiau nimic.

Din trei părți diferite veneau murmure, pe cari
le auzii la început ca venind din norii cei întu-
necoși. Ce însemnează oare aceasta, mă gândii eu,
și în vreme ce mă miram de aceasta, prietenul
Adevărul, mă luă de braț și-mi atrase atenția asu-
pra părții din nori, de unde venea amenințarea.

Un fulger năprasnic despică văzduhul, urmat de un înfricoșător bubuit de tunet și pe cerul acesta întunecat de furtună, se puteau citi lămurit următoarele cuvinte, scrise cu flacări de foc: „Întoarce-te în tine însuși și vină-ți în fire, tu neam fără rușine, înainte de a sta la judecată, înainte de a veni ziua mâniei lui Dumnezeu. Căutați în numele lui Dumnezeu să fiți blânzi peste tot pământul; căutați dreptatea și smerenia, că poate ve-ți fi mântuiți de mânia lui Dumnezeu, în ziua judecății”.

Scena aceasta se șterse; pașii de marș deveniră tot mai deslușiți, o învâlmășeală, un haos, o larmă, cum n'a fost niciodată, care totuși nu dură mult, căci se potoli din ce în ce. Suspinele și vaetele sufletelor chinuite, jertfele civilizației noastre, se stinseră puțin câte puțin, și o pace adâncă se cernu asupra mea, în timp ce în urechile mele picurau ca duleile melodii de harfă, cuvintele dumnezești: „Și va șterge orice lacrimă din ochii lor, și moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici durere nu va mai fi, fiindcă se duseră cele dintâi”.—Apocalipsul 21:4.

Imi mai întorsei atunci încă odată privirile spre coloanele trecutului, unde văzui iarăși Crucea, care de astădată era tivită de o auroală de lumină; dar începu îndată se se șteargă și să dispară și în locul ei se arătă o vedenie, cu brațele întinse. O văzui pășind și întâmpinându-mă pe drumul vieții, iar apoi trecând pe lângă mine și dispărând în norii cei negri ai viitorului. Când trecuse însă pe lângă mine fi auzii îngereștile, minunatele și mângăetoarele cuvinte, cari după toate tristețele priveliști de până acum, par'că mă întăriră și

mă înviorară: „Iată, eu mă reîntorc în curând, să-mi adun credincioșii și să-i i-au cu mine și să întemeez mult dorita împărăție a dreptății; și în sfânta mea împărăție, nu vor mai fi făcători de rele, nici conrupere, sau destrăbălare, spuse Domnul”. O, cât de mult dorește obositul pământ această pace, cât și dreptatea și fericirea.

Mă întorsei la tovarășul meu, care mă părăsi îndată grăbit, îndreptându-se spre viitor. Îl auzi însă zicând: „În curând mă întorc iarăși. Din acest nou întunecat, va reapărea iar *Adevărul* și împreună cu el, noul rege ceresc. Atunci drumul vieții va fi curățit de toate aceste fărădelegi pe cari le târăște Civilizația cu ea, și cu ea deodată va dispărea poarta morții. În locul ei își vor înălța arcul lor de triumf, vocea cea bună și bucuria, pacea și fericirea, preaslăvind pe Dumnezeu”!

* * *

Au fost priveliștele astea numai un vis? Au fost numai năluciri? Nu, este însăși oglinda realității, a rânduelii de astăzi a societății noastre și a apropiatului ei sfârșit. Civilizația noastră, este viermănoasă și putredă, și neputincioasă de a îndrepta lucrurile, iar lumea trebuie numai decât primenită și îndreptată. Și cu ajutorul lui Dumnezeu, îndreptarea se apropie! Și iată, în curând marele Rege prin puterea și voința sa, va înlătura orice rău și orice nedreptate. Și umbrele falșelor puteri și stăpânitorii de până acum vor trebui să părăsească definitiv arena. Atunci „Indurarea și adevărul se vor întâmpina, dreptatea și pacea se vor săruta”.—Psalmul 85:11.

CRONICA MEDICALĂ

Fenomenele turbării la oameni

DUPĂ intrarea virusului în circularea sângelui. până la ivirea simptomelor trece mai mult timp de incubare. Această perioadă se afirmă a fi dela o săptămână până la 2 ani. În calculul mediu de regulă să stătorește dela 20—26 zile. La persoanele mai tinere și la acele mușcate de lupi incubatiunea este mai scurtă.

Romberg zice că incubatiunea cea mai scurtă ar fi de 15 zile și cea mai lungă de 7—9 luni. După incubatiune urmează perioada premergătoare. În locul mușcat uneori se observă niște schimbări, prin aceea că rana vindecată se desface, devine simțitoare și dureroasă. Partea mușcată este murdară și vântată, de multe ori conține secrețiune septică-puroioasă.

În alte cazuri dela rana de mușcătură, pornește o amorteală, care se estinde spre spinare și spre creeri.

Morechetti și Constantinescu, mai amintesc între simptomele premergătoare și niște bășicuțe, cari s'ar afla sub limba infectaților. Poporul simplu crede a afla căței de turbă în aceste bășicuțe, pe cari dacă le sparge și le nimicește cugetă că a delăturat și erupțiunea turbării. Unii autori susțin că aceste bășicuțe sunt albe și înconjurate de un cerc vântoroșiatec.

Toate acestea sunt însă numai niște afirmări și ipoteze neconstatate.

Asupra turbării oamenilor ne putem orienta mai bine din fenomenele universale, decât din cele locale.

Infectații peste tot sunt foarte iritați, se simt oboșiți și cuprinși de fiori neliniștitori, tresar și se spărie ușor. Înțepeneala din dosul capului, simțirea arzătoare din interiorul grumazului și din stomac, apoi însuflările oftătoare prevestesc catastrofa, ce în curând are să vină asupra organismului.

După 2—3 zile semnele descrise apar tot mai vehement și boala trece în a doua perioadă de sgârciuri. Mătricii dela grumaz împiedică înghițirea și răsufllarea regulată, și fiindcă zgârciurile se produc mai cu seamă cu ocazia înghițirii fluidităților, boala a și luat numirea de *hidrofolie* = groază de apă ceeace un există pentru că bolnavii se tem mai tare de sgârciurile ce le produce înghițirea, decât de apă sau de alte fluidități.

O simplă atingere a pielii prin aer, pișcăturile de puce și de muște, ceva miros deosebit de pipă, privirea obiectelor scilpicioase, încă sunt în măsură a produce sgârciurile iritatoare ale infectaților. După ce bolnavii din cauza sgârciurilor nu pot înghiți nici saliva din gură, ei scuipă mereu. Zgârciurile durează

câte $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{2}$ oră, după aceea vine un interval de odihnă în care nenorociții oboșiți de sgârciurile premerse, cu conștiința curată își mărturisesc bănuiala pentru faptele lor greșite, făcând încă și atenți pe acei din jurul lor despre torturile cari au să se mai repete.

În timpul cât (în zgârciurile ei sunt cu toul disperată și confuzi, au închipiri rătăcite, strică și risipe tot ce le vine în cale, se mușcă ei pe ei și au aplicare spre sinucidere. Stadiul convulsiv n'are durată mai lungă de 24—48 ore. Arare ori ține 2 sau și 3 zile. Mulți din acești nenorociți, dacă n'au sucombat în urma proximului convulsiv, trec într'o debilitate simulantă spre bine, încep a înghiți, se simt liniștiți și în loc de a se mai trezi, trec din viață.

La constatarea turbării se iau de bază datele anamnestice și proximele convulsiunilor. În lipsa datelor pozitive turbarea ușor s'ar putea confunda cu tetania. Tetania este însă provocată prin vulnerări traumatiche, nu împiedică înghițirea și aceasta nici nu produce convulsiuni reflectrice ca hidrofobia. Altcum umorul schimbăcios când trist când vesel, apoi iritațiunea rabiată, timiditatea, tremurătura și zgârciurile sunt fenomene sigure, cari prea bine caracterizează teribila formă a turbării. Este mai cu greu a face deosebire între turbarea adevărată și între turbarea falsă.

Această din urmă după cum amintisem mai sus cuprinde pe acei indivizi fricoși, cari presupun că câinele cari i-a mușcat, a fost turbat. Am convenit în viață cu mai multe persoane spiritualminte preocupate cu turbarea ideală, aducând de motiv că suflându-le un câine turbat în față s'a legat turbarea și de ei. Acești idealisti sunt foarte greu de capacitat și aleargă de a rândul pe la medici pentru lecuire. Ingrijirea și presupunerea lor timidă le alterează spiritul într'atâta în cât abea se poate face o deosebire corectă. La turbarea falsă fenomenele nici când nu sunt așa de vehemente și bine pronunțate decât la cea adevărată. Anumite apucături de distrație totdeauna sunt în stare a evita ori și ce dubietate dintre aceste două forme ale turbării. Convulsiunile turbării se pot confunda și cu zgârciurile hysterice. Datele anamnestice, decurgerea histeriei și prompta cercare a persoanelor bolnave dau îndrumare destul de corectă.

Știind că turbarea atât la oameni cât și la animale se estinde numai prin mușcare de câni turbați, că invențiunile și experiențele de până acum ale tratamentului medical, au dovedit o reușită mai mult nesigură, din punct de vedere al precauțiunei ar fi de dorit să se introducă cele mai stricte măsuri față de câni.

Pentru a încunjuia ivirea originală a boalei, să recomandă a crește câinii conform naturei lor și fără de nici o gingășie.

Estinderea boalei s'ar putea curma dacă s'ar face obligatorie aplicarea corfițelor la toți câinii, pentru că astfel ar fi imposibilă mușcarea și deci și transpunerea boalei.

Întrebuințarea corfițelor, estirparea cânilor rătăciți și fără stăpâni, încărcarea cu contribuție asupra

indivizilor cari au plăcerea a se ocupa cu câni de lux, — ar putea micșora numărul nenorociților, cari cad pradă acestei boale înfiorătoare.

Atât câinii turbați, cât și cei suspicionați că ar fi fost mușcați de astfel de câni, precum și alte animale de casă cari arată semnele turbării, vor trebui să fie nimicite numai decât. Lupii trebuiesc omorâți fără cruțare. Constatarea sigură a boalei la oameni, depinde numai dela observarea fenomenelor din viața animalului turbat. Secționarea animalelor perite sau omorite din cauza turbă nu promite totdeauna descoperirea pozitivă a turbării. Va trebui să se dispună cu orice pret tăierea în bucăți a pielei, pentru evitarea mai sigură a boalei și îngroparea adânc în pământ, a cadavrelor, stropindu-se întâi cu var nestins, ori cu petrolu. Vacile cari dau dovadă de întâile semne ale turbării, să nu fie mulse.

Localurile cari au fost destinate pentru observarea animalelor turbate să fie supuse curățirii și desinfecției. Dintre obiectele întrebuințate, calea arzătoare să fie aprinse, iar cele de fier să fie înfierbântate.

Curățirea camerei locuită de bolnav

BOALELE molopsitoare sunt foarte multe, ca: vârsatul pojarul, scarlatina, tuberculoza, angina difterică etc.

O odaie locuită de un astfel de suferind rămâne molipsitoare, adică poate molipsi și alte persoane, din cauza microbilor ce rămân răspândiți în cameră. Pentru desinfecția unei astfel de camere ne trebuie:

1. O tablă de fier de 60 cm. pătrați și un vas de fier pentru foc.
2. Nisip într'un sac.
3. Pucioasă în pachete de 500 grame.
4. Spirt denaturat și chibrituri.
5. O scară de 2-3 metri.
6. Un metru.
7. Clei de lipit, o pensulă și gazete vechi.
8. Sticle cu clorură de zinc.

Cu aceste obiecte se va proceda astfel:

I. Se va măsură camera aflând câți metri cubi are, știind că pentru fiecare metru cub va trebui să ardă 20 grame de pucioasă.

II. Toate lucrurile ce au fost în atingere cu bolnavul se vor întinde în casă; pe scaune, pe mese etc.

III. Se va astupa soba, ferestrele și găurile ușilor cu hârtie, ce se va lipi peste ele.

IV. Se va pune tabla de fier în mijlocul casei, de parte de orice lucru care s'ar putea aprinde.

Pe tablă se va pune pucioasă necesară ce va fi udată cu spirt denaturat, punând și câteva surcele sub pucioasă și apoi se va da foc.

V. Se va închide ușa lipind cu hârtie și pe dinafară orice crăpătură. Camera nu se va deschide până a 2-a zi, adică 24 ore.

Cu clorura de zinc se va desinfecția privata, turnând în ea, în prima și a doua zi, câte 500 grame de clorură de zinc amestecată cu 10 litri de apă.

Astfel se va putea apoi locui fără teamă în camera locuită de bolnavii cari au suferit de boli lipiciose.

Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost

CUVINTELE acestea au fost rostite de Fiul lui Dumnezeu.

„Femeie, unde sunt părașii tăi? Nu te-a osândit nimenea?”

„Nimenea Doamne“.

„Nici eu nu te osândesc; dute și nu mai păcătui“.

Acestea le-a spus Fiul lui Dumnezeu.

„Lăsați copiii și nu-i oprăți a veni la mine; căci împărăția cerurilor este a unora ca aceștia“.

„Vedeți să nu disprețuiți pe vreunul dintre acești mici, căci zic vouă că ingeri lor în ceruri totdeauna privesc fața Tatălui meu care este în ceruri“.

* * *

Unde găsiți voi cuvinte mai mângăitoare pentru cei săraci, pentru cei nenorociți, pentru cei smeriți dintre fii lui Dumnezeu?

„Fericțiți cei săraci cu spiritul, că a lor este împărăția cerurilor.“

„Fericțiți cei blânzi, că ei vor moșteni pământul.“

„Fericțiți cei care plâng, că ei vor fi mângăiați.“

„Fericțiți cei ce flămânzesc și însătoșează de dreptate, că ei se vor sătura.“

„Fericțiți cei milostivi, că ei vor fi miluiți.“

„Fericțiți cei curați cu inima, că ei vor vedea pe Dumnezeu.“

„Fericțiți făcătorii de pace, că ei se vor chema fii lui Dumnezeu.“

„Fericțiți sunt cei gonți pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor.“

„Fericțiți sunteți când vă vor muștra și vă vor goni și vor zice împotriva voastră orice rău mințind pentru mine“.

* * *

„Și tot poporul de rând îl asculta cu bucurie“. El a fost prietenul lor, fratele lor, el a umblat între ei, le-a vorbit, a trăit și a muncit cu ei, în toți puținii ani ai vieții sale. Iar la sfârșit a murit pentru ei.

A suferit întoemai ca ei și mentalicește. Getsemani a fost pentru el o

tortură a spiritului, a sufletului, iar Golgota a fost un fioros chin al trupului său.

Nici o minune nu sa săvârșit pentru a mântui acest nobil Suflet din groaza chinurilor fizice. El nu numai a trăit și murit, dar a suferit și o agonie grozavă, pentru milioanele de frați ai săi ce au trăit până atunci, și pentru ne-spusele milioane de frați ai săi care aveau să vină.

* * *

El cunoștea agonია ce i se pregătea.
„Tată, dacă este cu puțință, treacă dela mine paharul acesta; dar nu cum voesc eu, ci cum voești Tu“.

Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu, pledând, umilit înaintea Tatălui său.

* * *

„Așa Părinte, pentru că așa a fost bunăvoința Ta“.

Iată, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu, împăcat cu voia Tatălui său.

* * *

Cine este cel ce îndrăznește să tăgăduie că Christos a fost Fiul lui Dumnezeu, El, pentru care toți oamenii și femeile au fost frați și surori și care, fiind el fără de păcat, a iertat pe păcătoasa pe care oamenii păcătoși voiau să o omoare cu pietri?

El, care a vorbit cel dintâi în favoarea copiilor, a săracilor și bolnavilor, și ale cărui fapte de miraculoasă putere exercitate în favoarea flămânzilor, bolnavilor, sau morților. El a fost Fiul lui Dumnezeu.

„Istoricul științific vă va spune, că în toate istoriile autentice ale lumii, istoriile adevărate, nu sunt spuse de cât foarte peține cuvinte despre Christos. Aceasta poate să fie adevărat.

Dar de aproape două mii de ani, NUMELE LUI a creat o istorie. Ea este scrisă pe fiecare pagină; în legile, viețile, inimile și istoriile oamenilor.

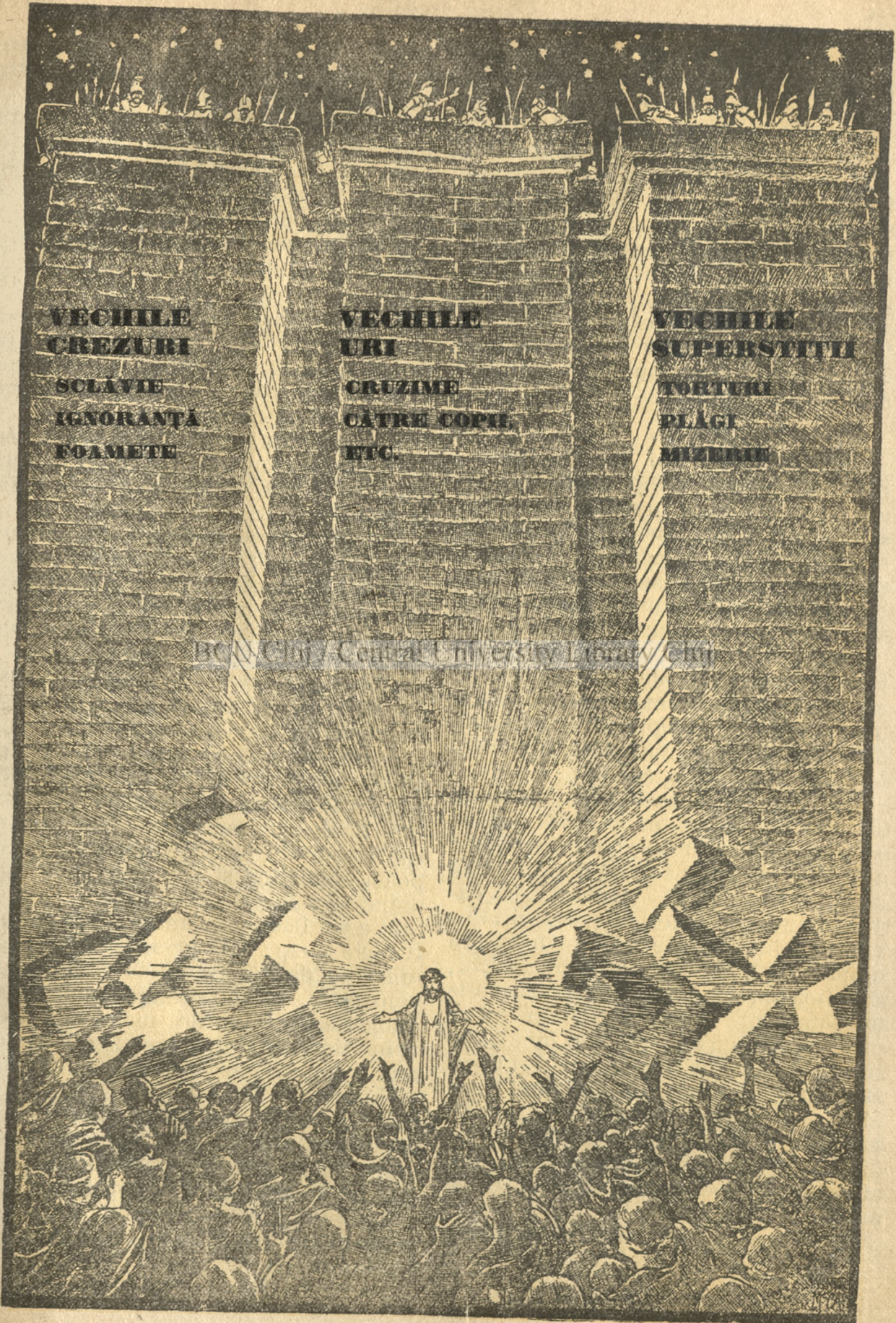
„Și în nimenea altul nu este mântuire; căci nici nu este sub cer alt nume dat între oameni, în care nume noi trebuie să fim mântuiți“.

**VECHILE
CREZURI
SCLAVIE
IGNORANȚĂ
FOAMETE**

**VECHILE
URI
CRUZIME
CĂTRE COPII
ETC.**

**VECHILE
SUPERSTIȚII
TORTURI
PLĂGI
MIZERIE**

CC-0. In Public Domain. Digitized by Google

Zeci de mii de priviri nevinovate pironite spre cer, sutele de milioane a căror rugăciuni zilnic se sfârșesc cu acestea: „Pentru numele lui Christos, Amin“, dovedesc misiunea lui.

Milioane de săraci și nefericiți din toată lumea, care își îndreaptă ochii spre cer, încrezându-se și găsindu-și mângâiere în bunătatea și promisiunile lui—toate aceste sunt mult mai importante de cât toate cărțile istoriei antice, și de cât orice mărturie și înțelepciune a oamenilor cari se schimbă cum se schimbă nisipul de pe malurile unui râu neregulat.

* * *

Christos a fost fiul lui Dumnezeu, El a fost propriul său martor, iar lucrările sale îi sunt dovadă divinității sale. Spiritul lui acopere pământul, răscumpărândul gradat din barbarie, asemenea luminei soarelui care acopere pământul și alungă gradat noaptea, când răsare dimineța soarele.

Învățatul scheptic, sau învățatul profesor și arogantul ateist vă va spune, că chiar admitând existența istorică a lui Christos, este sigur că el a fost un biet tânăr din sărăcime și neînstare în toată viața lui a citi și a scrie.

Lăsați, treacă aceasta așa cum o pun și spun ei. Lăsați pe „înălții critici“ să tragă foloasele ce pot din aceste afirmații ale lor. El a putut citi mîntea lui Dumnezeu și să o talmăcească oamenilor necăjiți, nefericiți și asupriți. Cuvintele și învățăturile sale au înălțat și umplut de bucurie inimile oamenilor, a milioane și milioane de oameni peste tot pământul. Toate cărțile din lume puse la olaltă n'au făcut atât bine omenirii cât au făcut învățăturile lui Christos, în ce privește destinul lor. Toate alte cărți scrise de oameni „mari“, toți filozofii și-au tras întâi ideile lor din învățăturile lui scrise—acel om al sărăcimii pe care îl taxează ei de analfabet.

El în adevăr Fiul lui Dumnezeu a fost.

* * *

Ce i-a fost opera pe acest pământ?

A fost una de răscumpărare, dătătoare de lumină, de întărire, dreptate, milă și, peste tot, de IERTARE.

Murind în agonie, cu sărmanul său trup atârnat pe cruce, cu piroane în mâni și în picioare, și cu spinii pe cap, El și-a întors ochii spre cer și a zis: „Tată, iartă-le că nu știu ce fac.“

N'au fost aceste cuvinte de adevărat Fiu al lui Dumnezeu?

* * *

Acum nouăsprezece sute și douăzeci și trei de ani el a venit în lume în lumea aceasta, spintecând și surpând înalte ziduri vechi ale urii, cruzimei, selavajului și mizeriei.

Mărirea lui a venit în lume asemenea unui soare zimbitor printre norii unei mări tulburate la sfârșitul unei mari furtuni.

Numele lui este nădejdea a milioane. Învățăturile lui, de cari cu toții suntem atât de puțin vrednici, au puterea care într'o zi ne vor ridica deasupra actualelor noastre stări inferioare, de egoism, nimicire, ură și războire.

„Vinde toate câte ai și împarte la săraci, și vei avea comoară în ceruri; și vino, urmează-mi.“

Aceste au fost cuvintele Fiului lui Dumnezeu, cuvinte care încă sunt nebagate în seamă de aceia car' și astăzi RĂPESC dela cei săraci pentru a-și spori comorile aici pe pământ, ca să poată spune ca și acel nebun ce este amintit în Biblie:

„Ce voi face, că n'am unde să strâng roadele mele; iată aceasta voi face, îmi voi da jos grânarele și mai mari voi clădi, și voi strânge acolo toate roadele și bunurile mele. Și apoi voi zice sufletului meu: suflete, ai multe bunuri puse pentru mulți ani: odihnește-te, MÂNÂNCA, BEA, VESELEȘTE-TE. Dar Dumnezeu îi zise: nemintosule în noaptea aceasta au să ceară înapoi dela tine sufletul tău; iar cele ce ai gătit ale cui vor fi?“

Așa este cel care adună comoară pentru sine însuși și nu se înavuțește în Dumnezeu.“

Aceste cuvinte au fost spuse de Fiul

lui Dumnezeu, amicul săracilor, amicul celor ce caută dreptatea, aceluia cari caută adevărul, lumina; și aceleora care caută să ajute altora.

Mărirea Grânelor unui singur om, înseamnă cu atâtă mai mult reducerea bucățelei de pâine a milioane de sărmani și copiii săraci cari seara nu știu cu ce își vor satisface foamea de mâine dimineață.

Acesta a fost principiul pe care Fiul lui Dumnezeu l-a vestit prin cuvintele Sale pline de har, iar puterea care rezidă în ele nu va muri nicicând, și nu poate fi nicicând înlocuită.

CHRISTOS A FOST FIUL LUI DUMNEZEU ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI VOR CĂRMUI LUMEA ACEASTA.

„Bucurați-vă, și vă veseliți“ la acest seson de amintire al morței celui mai mare binefăcător al omenirii—Acela care o va ridica din iadul infernal de uri, patimi și brutalitățile actuale, în Paradisul promis tâlharului de pe cruce—ultima sa făgăduință și încurajare dată omenirii suferindă, înainte de a-și închide ochii de pe acest pământ.

Deci fericiți sunt toți aceia cari cred în Christos fiul lui Dumnezeu.

MIJLOACE DE TRANSPORT ÎN TRECUT ȘI ÎN PREZENT

IN DESCRIEREA care urmează, ne propunem să arătăm evoluția [transformările] carului, din cele mai vechi timpuri, din cari ne este cunoscut câte ceva, până în timpul de față, din care vom lămuri cât mai pe scurt, ocupându-ne numai de construcțiile mijloacelor de transport pe uscat.

În cuvântul car [căruță], sunt cuprinse deosebitele construcții, cari servesc la transportarea mărfurilor, animalelor și oamenilor. Asemenea construcții erau prevăzute cu roate chiar din vechime.

Construcția lor la Egipteni, Greci și Romani

Dacă cercetăm trecutul, aflăm că la vechii egipteni deja în cele mai îndepărtate timpuri, carul era întrebuintat. Aceste care erau întocmite cu roți înalte; forma acestor care era mică și erau înguste, construite astfel anume, pentru a se adopta îngustelor străzi și potecilor de munte, care adesea nu trecea de un metru lățime.

După cele din Egipt, se construiește apoi și în alte țări. Aflăm în istorie, că regele David a luat 700 care dela regele Siriei. Solomon avea 1400 de care și negustorii lui le vândură în țările învecinate, cu câte 600 sekele carul. În vechime, în Niniva și în Babilon, fură întrebuintate carele la vânatoare și război.

Când Alexandru cel Mare regele Macedonenilor, pătrunse în Asia, îi eși într-o întâmpinare la țârmurile râului Indus, regele Porus, în a cărui armată se aflau mulți elefanți și multe mii de care. La moartea lui Alexandru, se construiește un car mortuar pentru transportul cadavrului său, un car care n'a fost încă întrecut în toată istoria construcțiilor carelor. El a fost construit de măestrul Hieronymus, la care lucră doi ani

până l-a făcut. Acest car, avea o lungime de 4,75 cm. [18 picioare] și 3½ m. lățime [12 picioare]; el se purta pe patru roate masive și era tras de 64 de catări, inhămați câte opt. Avea înfățișarea unei tribune cu un acoperiș de aerizat, care era tras de 18 funii împodobite cu aur și jiuvaere. În jurul acoperișului era un rând de clopoțele de aur. În mijlocul tribunei, se afla un tron și înaintea lui era sicriul, înconjurat de armele și de armura, pe cari le purtase Alexandru în războaie. La Romani, erau întrebuintate carele, la început ca mijloace de transport particular, iar după aceea luară feluritele forme [înfațișări], mai mult sau mai puțin împodobite. Mai târziu, se iscă [născu] trebuința de drumuri bune și ca unul din cele mai vestite monumente ale acelor timpuri, se făcu strada Apică, în anul 331 înainte de Christos. Această stradă, este încă și astăzi păstrată în bună stare.

Construcțiile de transport britanice

Britanii cei vechi, întrebuintau ca unelte de război un fel de care, deosebite de cele romane. Până când aceste din urmă erau deschise îndărăt, cele britanice înainte; mai aveau și un proțap între cai, pe care putea să meargă conducătorul și dacă era nevoie să o poată cărmui dinainte.

După obișnuita introducere a carelor, urmă un timp când întrebuintarea lor fu oprită, pentru că se credea, că cei cari se servesc de ele, se moleșesc și nu mai sunt buni la război.

Pe atunci oamenii din toate categoriile [breslele] și de toate vârstele călăreau pe cai sau pe catări, iar cei din casta preoților și femeile călăreau pe asine. Pe atunci călăritul era un obicei întins. În felul acesta își

faceau, lorzii cei mari, intrarea în orașe.

În secolul XV apar, care acoperite, dar ele erau folosite numai de femeile cele mai distinse; pentru bărbați se considera ca o rușine, de a se plimba în asemenea care, iar prinții și prinții de coroană, se scuzau când nu se prezentau la întruniri cetățenești, spunând că ar fi bolnavi și nu pot să călărească.

În Paris, prin secolul al XIV, XV și XVI monarhii francezi, călăreau de obicei pe cai, suita lor dela curte [curtenii] pe catări, iar prințesele și damele nobililor pe asini. Ade-sea nobili de rang mare, călăreau pe aceiași cai, îndărătul Jocheului lor. Se raportează că în anul 1550 în Paris, se aflau numai trei care [trăsuri], cari aparțineau curții regale.

Cea dintâi trăsură cu capră, pentru vizitiu, fu construită în Anglia, în anul 1555, de către Walter Rippan, care în anul 1556 construi o trăsură și pentru Regina Maria, iar în anu' 1564 una pentru Regina Elisabeta.

Așa numitele trăsuri cu capră, fură imitate de către Germania după cele din Anglia, în secolul al XVI.

La începutul secolului al XVII, întrebuințarea trăsurilor în Anglia, devenise așa de obișnuită, încât Parlamentul se văzu nevoit să facă o lege: „pentru a opri nemăsurata întrebuințare a trăsurilor.“ Legea fu totuși înlăturată. În anul 1670, fură construite întâile trăsuri cu arcuri [resorturi] de oțel. În anul 1804 Obadia Elliot câștiga medalia de aur dela Societatea de Artă pentru invențiunea sa de-a acăța trăsura în cercuri spirale.

Trăsurile publice

Atunci apărură trăsurile publice. În deoseb, în Anglia întrebuințau asemenea trăsuri mari, cari aveau locuri de șezut și în afară și înlăuntrul lor, ca cele mai de seamă mijloace de transport și înainte de întrebuințarea [circularea] trenurilor, formau chiar linii de legătură cu stații [halte] de oprire, în toată țara. Din anul 1874 fură întrebuințate și de poștă. Aproape în acelaș timp, se puseră în circulație asemenea mijloace de transport [trăsuri], pe continentul European și în America.

Istoricul căilor ferate

Dacă ne îndreptăm atenția la dezvoltarea căilor ferate, aflăm că cea dintâi cale fartă, a fost construită în America, în anul 1826, vagoanele fiind trase de cai. Originea acestor căi ferate, o găsim în liniile de șine, din minele Newcastle din Anglia, construite, cam pe la jumătatea secolului al XVI. În anul 1745, se aflau linii din șine de lemn, în apropierea de Both în Anglia. Șinele [liniile] pentru drum de fer, au fost cunoscute cu o jumătate de secol înainte de a se născoci vagoanele pentru liniile ferate, spre folosința tuturor. În 1813, William de Heday, construi un fel de locomotivă cu aburi. Ea

fu întrebuințată numai pentru transportul cărbunilor, în apropiere de Newcastle. În anii următori, eGorge Stephenson, construi întâia mașină [locomotivă], care spre uimirea oamenilor, ducea un tren format din opt vagoane, încărcate fiecare cu câte 30 de tone, cu o iuțea de 6½ kilometri pe oră. Locomotiva cu vapori, este doar o invenție aproape nouă [de acum un secol].

Din anul 1820, drumurile de fer și locomotivele luară o mare dezvoltare. În 1821, fu consfințit cel dintâi drum de fer oficial, al domniei britanice. Se plănuiise mai întâi o linie ferată cu cai, dar după sfatul lui Stephenson, aceștia fură înlocuiți cu mașini de aburi [vapori]. Acest tren, făcea curse între Stockton și Darlington. Pentru inaugurarea [sărbătorirea] deschiderii acestei linii, la 27 Septembrie 1825, se puse în circulație un tren format din 34 vagoane, încărcat cu o greutate de 90 de tone și dus de o mașină [locomotivă], pe care o conducea însuși Stephenson; iar în fața ei se afla un loc unde stătea un om, pentru a da semnalul. Trenul porni cu o iuțea de 16 kilometri iar în mers câștigă o iuțea de 24 kilometri pe oră.

Aceste noi căi ferate serveau la transportul bronzului, cărbunilor și la încărcarea altor lucruri. Totuși la 10 Octombrie 1825, fu pus în circulație un vagon de persoane, care avea 6 locuri înlăuntru și 15-20 de locuri în afară, cu o iuțea de 65 kilometri la două ore. Taxa de călătorie era un șiling de persoană și fiecare avea drept la bagaj de mână de 14 pfunzi.

În curând au fost construite și alte linii ferate mai mici, dar linia Liverpool-Manchester, care a fost deschisă în anul 1820, a fost totuși cea dintâi care a fost davada faptică înaintea ochilor oamenilor, că o uriașă dezvoltare s'a făcut pe terenul mijloacelor de transport. Pentru această linie s'a inventat și construit și locomotiva grea. A fost pus un premiu de 500 pfunzi pentru cea mai bună mașină. După ce linia din anul 1829 a fost gata, au fost rânduite trei examene pentru trei mașini: „Rocket“ de George și Robert Stephenson și doi alții, numiți „Novetly“ și „Sanspareil“ au făcut călătoria de probă. Ambele din urmă au căzut, dar Rocket a îndeplinit condițiunile și a câștigat premiul.

În trăsăturile lor cele mai esențiale au fost deja locomotivele de față, dar ele mai aveau încă un lung drum de dezvoltare înaintea lor, în privința mărimii, capacitatea puterii și 1000 alte îmbunătățiri, până când au ajuns perfecțiunea lor de astăzi.

Oricât de repede a mers dezvoltarea mașinelor de vapori, în timpul secolului de pe urmă, totuși cel mai mare și mai repede progres s'a făcut în cei cinci ani de pe urmă. Timpul nostru de astăzi, stă atât în privin-

ta aceasta cât și în altele, de sigur în prominență în istoria planetei noastre. Fiecare om știe că, ajutat de invențiunea artei tipografică în secolul de pe urmă, cunoștința s'a înmulțit pe toate terenurile mai mult ca în toți secolii trecuți.

Telegrafia și telefonica, lumina electrică și gazul de iluminat, drumurile de fer, șoselele, automobilele și multe ușurințe din vremea noastră, erau acum un secol cu totul necunoscute.

Noi cunoaștem vaporul din 1807, cea dintâi mașină de treerat din 1831, telegraful din 1844 și mii de alte construcții, cari transportă oamenii și mărfurile încoace și încolo pe toate căile, cu o viteză uimitoare. Profetul Daniel, descrie această epocă a sfârșitului despre care spune: „Oamenii vor cutreera în toate părțile și cunoștința se va înmulți”, [traducere engleză]. Îndeplinirea acestei profeții, o vedem astăzi cu ochii. Duhul iscoditor al omului, a devenit în ultima jumătate a secolului, atât de dezvoltat, încât aproape toate mijloacele de circulație au fost descoperite, căci omenirea călătorește astăzi pe pământ și pe sub pământ, pe apă și pe sub apă, cât și rin aer [văzduh].

Deși știm că această dezvoltare de fapt s'a făcut foarte repede, totuși aceasta generațiilor noi, li se părea aproape de neînțeles, pentru că dacă socotim după zilele scurte timpul de 24 de ore, ni se pare că 50 de ani e o vreme foarte lungă, și aceste lucruri

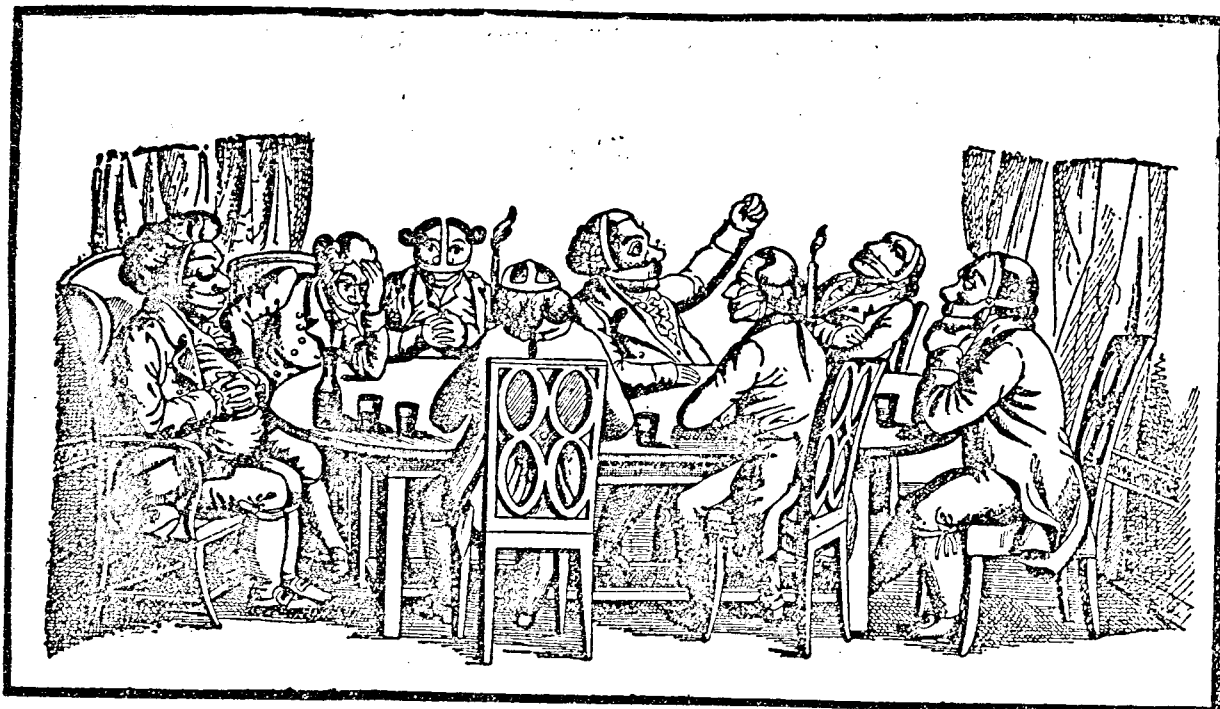
par'că s'au dezvoltat pe încetul și treptat. De fapt, aceste minunate rezultate sunt rodul ultimelor decenii, dar numai puțini își dau seama, că ele sunt solii unor zile mai bune—din Epoca de Aur, care urmează după „timpul sfârșitului.” Biblia descrie în chip minunat măreția care va să vie a pământului, pe care Dumnezeu, îl va face așternutul picioarelor sale, când întreg pământul va deveni un rai. Marii noștri învățați, cari nu dau nici o atenție Bibliei, ar face bine, să-și dea osteneala pentru a cerceta cartea cărților: Biblia; ar rămânea uimiți de înțelepciunea și cunoștințele pe care le-ar afla în ea.

„In zilele sfârșitului mulți vor cutreera și cunoștința se va înmulți” ne spune Biblia. Cine poate să tăgăduiască într'adevăr, că nu le vedem îndeplinindu-se aceste profeții? Faptele din jurul nostru ne dovedesc, că noi am pășit în vremurile acelea „când împărăția lui Dumnezeu se va întemeia pe pământ, binecuvântând pe toate noroadele.”

Domnia [stăpânirea] omenească e pe sfârșite. De mult dorita apropiere a Epocii de Aur acum bate la ușă. Ridicați-vă capetele [privirile] toți întristații, căci blestemul va fi ridicat de pe pământ, binecuvântarea lui Dumnezeu sosește, și aduce fericire, bucurie și viață. Mulți dintre cei cari trăesc azi pe pământ, au prilejul de a dobândi binecuvântarea lui Dumnezeu, de a trăi fericiți și de a nu mai muri niciodată..

C. A.

LIBERTATEA IDEILOR

Până când ni-se va permite această nemărginită libertate de gândire ?!

Simțul timpului la animale

Este un fapt pe care naturaliștii îl socotesc pe deplin dovedit, că animalele superioare au simțul timpului extraordinar de bine dezvoltat. Omul a cam pierdut acest simț, și mai cu deosebire omul civilizat, care la orice ocazie obișnuiește să-și consulte ceasornicul. Animalele însă, chiar și cele domestice, au păstrat mai mult, în interesul lor, simțul care le spune când e timpul pentru cutare sau cutare act din viața lor simplă. Astfel sau văzut turme la pășune, cari, când vine exact ora la care de obicei au să fie mânite la adăpost, se strâng dela sine, fără a mai aștepta îndemnul păstorului. Cocosul nu cântă, cum se afirmă de atâția, la răsăritul soarelui, ci aproape exact la aceeași oră fie iarna, fie vara.

Despre simțul timpului la papagal s'a însemnat observația următoare: Directorul de teatru Pollini, dela teatrul din Hamburg, avea un intendent căruia un fiu al său îi aduse un papagal din India. Înțeleptul animal se dezvoltă încetul cu încetul și deveni un vorbitor plin de talent. Cele mai diferite observații, care le auzea zilnic în casă, le învăța numai decât și le repeta. Intendentul venea în fiecare zi acasă la masă la 12^{1/2} după amiază, iar la 5^{1/2} se întorcea la teatru; Un ceasornic mare de perete bătea ceasurile și jumătățile. Când domnul venea ceva din întâmplare mai târziu, nevasta îl întâmpina cu vorbele: „Ce vii astăzi, așa de târziu“? Deșteptul papagal își însemna în curând aceste cuvinte și decâteori domnul casei venea după ceasornicul bătuse orele două și jumătate, îl întâmpina acum el dela dânsul: „Vii astăzi așa de târziu“... Pe la trei intendentul se dedea odihnei până pe la orele 5 fix. Pasărea în vremea aceasta stetea pe umărul lui și nu se mișca. Femeea iarăși ca să nu-i întârzie bărbatul dela slujbă, avea obiceiul de a veni exact pela orele cinci să l deștepte și-i zicea întotdeauna: „Hai scoală, că e timpul“.

Intruna din zile nevasta intendentului având de făcut o vizită, să hotări și plecă de acasă nu fără a face atent bărbatul, ca nu cumva să doarmă peste ora obișnuită; iar când ceasornicul bătu ora cinci și nevasta nu veni să-și soale bărbatul, papagalul luă asupra lui slujbă, strigând: „Hai scoală că e timpul“. Din acest moment doamea nu mai avu nevoie să se deranjeze, căci papagalul își continuă slujba, fără să dea greș măcar o singură dată.

Dar simțul cel mai dezvoltat a timpului îl are cănele. Pe socoteala lui se povestesc o mulțime de istorii adevărate, din care reese iscusința lui.

Calcul curios

Datele statistice ne arată că pe pământ, se nasc în mijlociu cam la 36 milioane de copii pe an, aproape unul pe secundă.

Dacă am așeză toate leagănele lor cap la cap, am face un brâu cu care am putea încinge pământul, în regiunea equatorială; iar dacă am pune ca să defileze mamele—fiecare cu copilul în brațe—pe dinaintea unui spectator fix și care mame să

treacă, cam câte 20 pe fiecare minut, ultimele mame ar avea copii în vârstă de 4 ani.

Spre a face pe muți să vorbească

La Londra s'au făcut experiențe interesante de către institutul inginerilor electrici. Insuflând aer într'o cutie prin ajutorul unui tub de cauciuc și manipulând aparatul într'un anumit fel, s'au obținut vocale și chiar cuvinte. S'a mai supus adunării alt aparat pentru emisiunea sunetelor.

Se speră că experiențele acestea vor duce la descoperirea unui instrument, care va permite muților să „vorbească“, emisiunea sunetelor fiind regulată prin mișcarea degetelor.

Un craniu de 500 mii de ani

S'a găsit în California Paleontologii îi atribue această vechime după formațiunea frontală mai primitivă de cât a omului din Neanderthal, găsit în valea Rinului.

Consumul de narcotice în New-York

După statistica serviciului sanitar al orașului New-York, în anii 1921-23 au fost arestați în localitate 770 de vânzători de narcotice și s'au constatat 8147 de consumatori. Din cele 8147 de persoane, care se slujesc de narcotice, vre-o 10 la sută sunt fumători de opiu, 5 la sută morfinaști, restul amatori de heroină și cocaină. Numai la 2 la sută din consumatori s'a putut constata că s'au obișnuit cu narcotice numai pentru că la început le întrebuițau ca medicamente.

După statisticile publicate de „Metropolitan Life Insurance Company“, în 1923 numărul persoanelor, asigurate la acea societate, cari au murit de alcoolism a fost de 436, pe când numărul acestora a fost în 1922 și în 1920, în anul când a intrat în vigoare prohibirea consumului de alcool, chiar numai 77.

Misiune arheologică ceahă în Orient

Profesorul Hrozag, cunoscut prin cercetările sale arheologice asupra poporului Hithit, care înainte de civilizația feniciană fundase un puternic imperiu în Asia Mică, a adus la cunoștința publicului că până acum s'au strâns 500 mii coroane destinate primei expediții cehoslovace pentru cercetări în Orient și Franța și-a și dat consimțământul ca să se facă săpături în Siria și Mesopotamia. Halil Bey împreună cu guvernul din Angora au și început săpăturile în vecinătatea vechiului oraș Bogharkoa, fost odinioară capitala imperiului Hithit. Lucrările preliminarii vor putea începe chiar anul acesta.

Un nou aparat pentru oxigenul lichid

UN NOU aparat, pentru alpiniști, s'a construit acum în Germania. Aparatul acesta este plin cu oxigen lichid, care evaporază mereu, puțin câte puțin, producând cantități de oxigen gazos. Aparatul constă dintr'un cilindru de oțel în care

intră 1.3 litru lichid. Acest oxigen dă 195 l. de oxigen gazos, suficient pentru 65 de minute la înălțimea de 5.000 de m., și pentru aproape 50 de minute la înălțimea de 6.000 m. Greutatea aparatului este așa de mică, că un alpinist poate purta trei cilindre, unul bunăoară în raniță, și două într'un buzunar fixat de o bandă a hainei.

Cilindrul este în contact cu o țevă reglatoare sau reducătoare și cu un manometru, cu ajutorul cărora se poate ști presiunea asupra cilindrului. O rotiță specială de mână, servește pentru reglarea emanațiunii. Oxigenul trece prin țevă regulat, și în acest timp se întâmplă inspirația oxigenului. Gazul iese din țevă și în timpul respirației și s'ar pierde dacă nu l-am inspira. Pentru a întrebuița deci acest oxigen, este fixat de cilindru un fel de săculeț, în care se adună gazul și de aci se inspiră la perioada de înhalatie următoare. O mică țevă de schimb împiedică aerul respirat ca să intre în săculeț.

Un aparat cu oxigen pentru alpiști

DIN NARAȚIUNEA încercării expediției engleze de a urca culmea muntelui Everest, a celui mai înalt dintre munții din lume, aflăm chipul în care acești alpiști au întrebuițat oxigenul pe care îl inspirează în regiunea înaltă. Cu toate avantajele ce le dă sorbirea lui, oxigenul n'a fost întrebuițat la urcusurile până la 5000 m. altitudine. La o înălțime de 3000 de metri aerul este atât de rar, și conține deci atât de puțin oxigen, încât din lipsa lui mulți au avut să sufere nespuse. Forța lor vitală se micșora, inima avea să le bată mai puternic, și se îmbolnăveau foarte des de așa zisul „rău de munte“, ale cărui simptome sunt aproape aceleași ca ale răului de

mare. După experiențele expediției de Everest, despre care vorbim și care a dovedit avantajul întrebuițării oxigenului [deoarece fără sorbirea lui alpinistii nu ajungeau nici când la înălțimea de 8.268 de metri], gazul acesta va alcătui probabil o parte a echipamentului alpinistilor viitori.

Bazat pe cercetările drumului V. Schrotter, vom simți o lipsă relativă a oxigenului dela 4.000 de metri în sus, unde tensiunea lui în aer este scăzută până la 12.5%. La înălțimea de 7 mii, tensiunea oxigenului scade la 6%. Din regiuni cari trec peste 10.000 de metri, presiunea barometrică este de 217 mm., și este peste puțină de obținut pentru plumâni o tensiune de oxigen suficientă. D-rul Schrotter a ajuns la conclusia, că viața trebuie să înceteze la altitudinea de 9.000 de m., și sub presiune barometrică de 240 mm.

Prin experiențele expediției muntelui Himalaja, cercetările d-rului Schrotter au fost pe deplin verificate. Un membru al expediției, d-rul Kellas, s'a îmbolnăvit de răul de munte la 7.000 de metri, și a murit. Datorită stăruinței până la 7.600 de metri, constituția altor patru membri s'a obișnuit cu lipsa oxigenului, așa că aceștia au putut urca până la înălțimea de 8.147 fără să întrebuițeze gazul. Înălțimea de 8.268 m. însă, e care a reușit să o atingă o parte a expedițiunii; au atins-o numai atingând la oxigenul gazos.

Alte cercetări făcute de curând, au determinat sporirea cantității de oxigen după înălțimi, pentrucă alpinistii să nu moară. Cantitățile de oxigen ce trebuiesc adause la aerul inspirat, sunt acestea: doi litri pe minut la 4.000 de m., 3 litri pe minut la 5.000 de metri, 4 litri la 6.000 de m., 5 litri la 7000 m. și 6 litri la 8.000 m.

IDEI-OAMENI-FAPTE

Un discurs al regelui Angliei va fi auzit în toată lumea

REGELE Angliei a consimțit ca discursul pe care-l va rosti la deschiderea expoziției din Wembley, la 23 Aprilie, să fie transmis prin telefonia fără fir. Discursul se va transmite simultan, către toate stațiunile de primire.

Concertele „fără fir“ din Londra au fost recepționate în America, Africa de Sud și chiar în Indii, astfel că dacă condițiunile atmosferice vor fi favorabile, regele va avea, cu acel prilej, cel mai numeros și împrăștiat auditoriu, pe care l-a avut vreodată un monarh.

Reproduceri dela mormântul lui Tutankamon

S'AU făcut reproducțiuni remarcabile ale mormântului Tutankamon, cari vor fi expuse la expoziția imperiului britanic din Wembley. Ele au fost aduse de d. Aumonier Neilkonewy, arhitect, însărcinat de d. Weigall, care a fost prezent la deschiderea mormântului. Scaune splendide de fildeș și lei

de ebonit, vaci de aur, vase de parfumuri alabastru, au fost admirabil copiate. Mormântul va avea trei odăi de aceeași mărime ca originalul. În odaia din față, vor fi lăzi de culcat în aur, și roți de căruță exact ca acele găsite în mormântul din Luxor.

Trotzki prizonier în Caucazia

UN ziar parisian află de la un martor demn de încredere că de la sosirea sa la Sackhoum în Caucaz, Trotzky e încontinuu supravegheat de o numeroasă gardă cekistă și nici un strein nu se poate apropia de dânsul. Câțiva comuniști georgieni, cari voiau să-i facă o vizită au fost împiedecați.

Fostul dictator ocupă actualmente un pavilion dependente de Sanatoriu, cu vederea spre mare. Cu toate astea i se acordă o oarecare libertate și Trotzky profită ca să vâneze în împrejurimile foarte bogate în vânat și mai cu seamă în cerbi. El e însă totdeauna urmat de guarzii săi. În cercurile politice din Tiflis se crede că Trotzky, care nu e de loc bolnav, așteaptă desfășurarea evenimentelor pentru a profita de cea mai mică ocazie favorabilă ca să reîntre în scenă.

O doză de 75 milioane franci și peste zece mii de candidați...

O TELEGRAMA din New-York anunță că Miss Gloria Foy, o foarte cunoscută artistă americană, a moștenit de curând, de la un unchiu al său, frumoasa sumă de 75 milioane franci. Totuși tânăra artistă nu va putea beneficia de această avere care i-a venit pe neașteptate, decât dacă se va căsători în decurs de trei ani.

Nu neapăe îndoială că condițiunea pusă de testator va fi împlinită de Miss Foy: până zilele trecute zece mii de candidați își anunțaseră, prin poștă, prin telegraf, prin telefon sau personal, — via dorință de „a o face fericită“ pe bogata moștenitoare. Nu e lipsit de interes să se știe că Miss Foy a fost de curând proclamată de către legiunea americană din Chicago, „cea mai delicioasă fată din lume.“

Un Maior mare ofițer al legiunii de onoare

MAIORUL Leandri, director al închisorii Cherche-Midi, este singurul ofițer francez — în afară de marii generali — care a fost ridicat la gradul de mare ofițer al Legiunii de onoare. El a făcut tot războiul și a fost rănit de 7 ori.

Cine fumează mai mult?

SE fumează în Olanda 3400 grame tutun anual de locuitor. 2100 în Statele-Unite, 1552 în Belgia, 1485 în Germania, 1400 în Australia, 1135 în Norvegia, 1125 în Danemarca, 1000 în Franța.

Cel mai mare hotel din lume.

LA CHICAGO se construiește acum un hotel urias, ale cărui dimensiuni n'au pereche în lume. Colosală clădire va număra 32 de etaje și va cuprinde nu mai puțin de 4000 de camere. Va fi împărțită în diferite grupuri, din care unul va fi adăpostul necăsătoritorilor, cărora le va pune la dispoziție afară de 800 de camere, și o arenă pentru sport și băi. În sala de mâncare vor avea loc 2000 de persoane. Costul clădirii s'a evaluat la 4 jum. milioane dolari.

Examinarea psihologică a servitoarelor
BIROURILE de servitoare din America au început să supună pe servitoare la un examen psihologic-experimental pe baza sistemului Tests, sora a constata exact capacitatea pentru diferite servicii. Pentru fiecare caz se va face apoi un „dosar“ care va fi prezentat gospodinei care caută servitoare, ca să o ferească să nu se prea încreadă impresiunii ei personale! Servitoarele din America se recrutează aproape exclusiv din imigrate.

Alte rețete.

ALTE rețete pentru fericirea în căsnicie dă John Viendorf un slujbaș dela oficiul stării civile din Centerville (Michigam). Fiecărei perechi care se prezintă la biroul lui, slujbașul acesta îi dă o hârtie, care pe o parte are tipărită bine cuvântarea lui astfel formulată: „toate zilele voastre să fie așa de fericite ca aceea a căsătoriei“, iar pe cealaltă parte rețeta fericirii: „fă curte nevestii toată viața; fă-ți locuință proprie; nu locui cu părinții; fereștete de proprietar și fii generos când trebuie.“

Ungurii încep să învețe românește.

LA SIGHET s'a dat o serbare maghiară. Ca să nu sfideze suveranitatea națională, inițiatorii au pus în programe, alături de textul ungeresc, traducerea românească. Cetiți-o: „Serata de Ceai lui Filantropică de Femei a Parohiei Ev. Ref. din Sighet ziua de 1 Martie 1924.“ Punem punct.

Întâia femeie avocat în India.

DIN BOMBAY vine știrea că Miss Mithan Tatu, dintr'o familie bogată și cu vază, a fost admisă ca avocat la Curtea supremă din Bombay. A studiat patru ani dreptul în Anglia și la vârsta de 26 de ani s'a întors în patria ei. Ea speră că cu timpul va obține dreptul de vot pentru femei.

O panteră și un leu descind dintr'un tren și terorizează populația.

O FORTUNA care a bântuit cu violență la Toulon și în împrejurimi a provocat un accident ciudat. Un tren de marfă transportă în vagoane platforme cuști cu pantere și lei, expediate de o menagerie. Din cauza vântului extraordinar de puternic două din cuști au fost asvârlite de pe vagoanele-platforme și în cădere, ele s'au desfiat. O panteră și un leu, încântate că au recâștigat libertatea, au pornit pe câmpie, terorizând satele din împrejurimi. Autoritățile au luat măsuri pentru prinderea fiarelor.

34 de copii români au fost răpiți de un director de circ.

URMĂRIND un circ ambulant, mai mulți agenți secreți de poliție au găsit opt copii închiși în cușca leilor. Directorul circului, Colice a mărturisit că el a răpit 34 de copii români, amăgindu-i cu bomboane. Colice și opt din complicit săi au fost arestați.

Fiica unui ministru s'a făcut manechin.

CEL mai frumos manechin din Londra este fiica ministrului Ponsonby, subsecretar de stat la externe. Miss Elisabetha Ponsonby și-a dat seama că existența familiei este grea și că fetele fac mai bine să câștige ceva în mod cinstit, de cât să se ție de vopsit unghiile și de flirt.

Cutremure în Anglia

IN provincia Derbyshire s'au înregistrat Sămbătă puternice sguđuri sismice. Nu sunt victime însă pagubele materiale sunt foarte mari.

Banenote maghiare de 1.000.000 coroane.

INSTITUTUL de emisiune a hotărît să pună în circulație, cu începere de mâine, 31 Martie, banenote de 1 milion coroane.

Doă miliarde de lei o casă,

LA NEW-YORK s'a vândut cu 11 milioane dolari, adică două miliarde lei, cel mai înalt „gratte-ciel“, având 51 etaje.

Ebert, președintele Germaniei.

costă pe poporul său 50.000 dolari anual, din care 10.000 leafa lui, iar restul încasat de funcționarii și automobilele sale. Cancelarul are 4000 dolari, iar miniștrii câte 2000.

Transmisivitatea teleautografică

adică a scrierilor, desenurilor, planuri, etc., exact cum sunt cele prezentate la poștă, se aplică cu succes între Paris și Lyon, Paris și Strasbourg. Adresanții vor avea deci actele autentice prin telegraf.

O avere de 15 milioane franci

a lăsat scamatorul Carl Hertz, de origină englez, mort de curând, după ce și asigurase celebritatea în specialitatea sa. Câți mari inventatori și descoperitori ar fi fost fericiți cu acest succes material!

Un milion dolari

(200 milioane lei) va încasa luptătorul american Dempsey, care a învins la box pe Carpentier, ca să joace în 10 filme. Sărmanele genii, cât de departe sunt de asemenea venituri.

Cea mai mare viteză atinsă cu bicicleta

A FOST desigur aceea obținută de Paul Gingnard, care a alergat la München la 21 Septembrie 1909, pe distanța de 101 km. 623 metri într'o singură oră.

A fost atinsă grație unui lung antrenament pe o bicicletă specială, prevăzută cu aparate pentru tăierea vântului.

De atunci, nimeni nu a mai putut bate acest formidabil record.